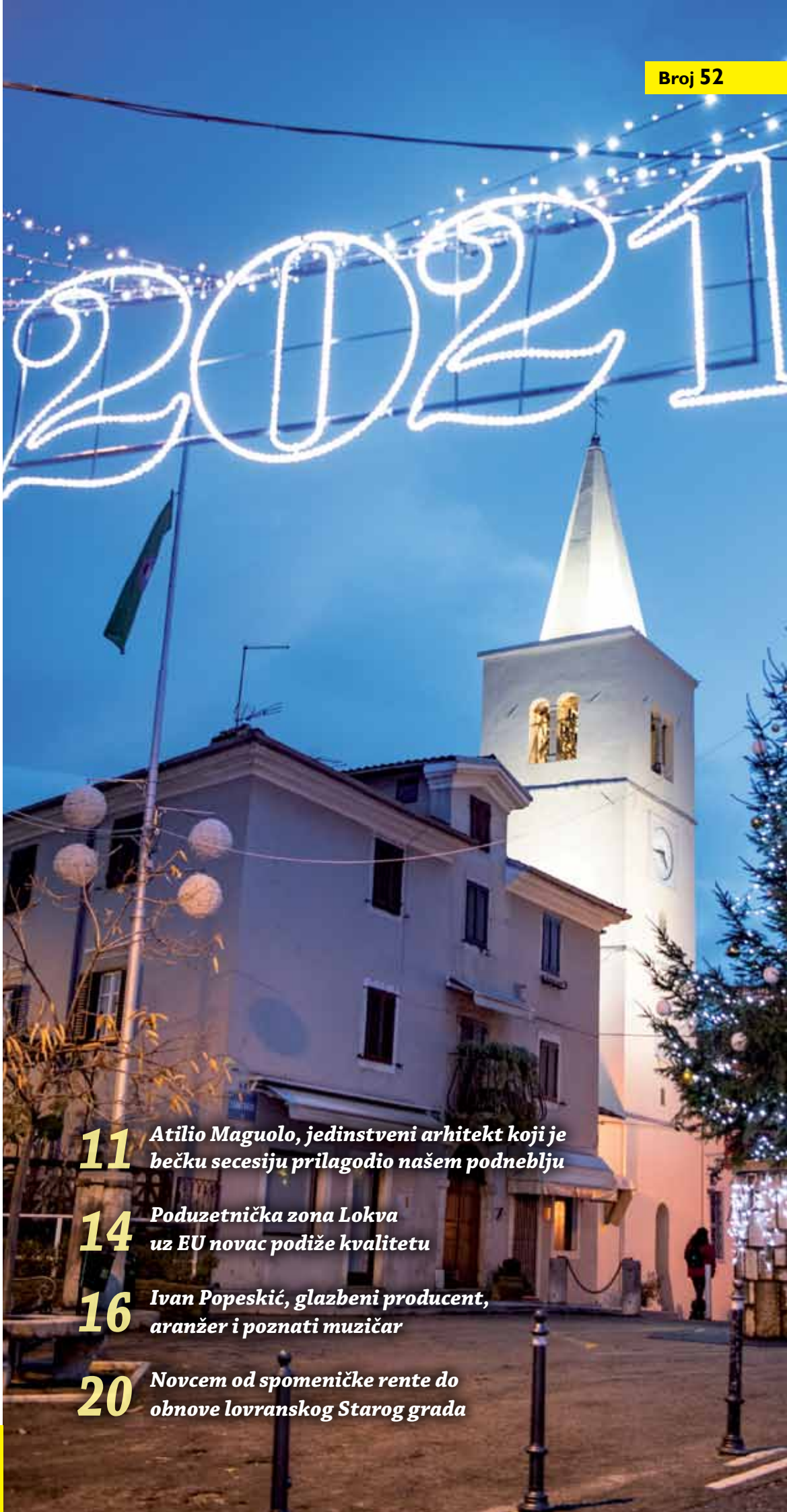

LOVRANSKI LIST

Glasilo Općine Lovran ■ Izdavač: Općina Lovran ■ Uli. m. Tita 41, 51415 Lovran ■ Godina: XV ■ prosinac 2020. ■ ISSN 1845 - 9609

Broj 52

11 *Atilio Maguolo, jedinstveni arhitekt koji je bečku secesiju prilagodio našem podneblju*

14 *Poduzetnička zona Lokva uz EU novac podiže kvalitetu*

16 *Ivan Popeskić, glazbeni producent, aranžer i poznati muzičar*

20 *Novcem od spomeničke rente do obnove lovranskog Starog grada*

Ča želite sebe i drugen va noven, 2021. lete?

ANKETA LOVRANSKEGA LISTA

■ Piše: **Silvana Milotić**

Zadnji su dani 2020. leta. Vreme je za „inventuru“, a vreme je i za dobre želji za 2021. leto. Poćakulali smo sledić i saznali od judi ki bivaju va Lovrane ča bi rada va ten lete ko prihaja...

MAJA BEĆAR

Osim zdravja ča je najvažne, želin da judi imaju veće plaći i penzije. Zavladała je neka mižerija i verujte ni lahko judin ki ne moru kupit ni one najpotrebneje stvari za normalno živet. Prišle su neke nove navadbice da se za Božić se manje moli, a se više kupuju regali da razveselimo oneh keh imamo radi. Para mi se da će bit se manje regali, a se više molitvi. Bome i to je dobro, ča ne?

MIHAJLO – MIŠO IVKOVIĆ

U 2021. godini želim puno snage, zdravlja i zadovoljstva svim građanima Lovrana i Lovranštine i da se još mnogo godina srećemo na ulicama našega grada.

VEDRAN PIGLIĆ

Želin da u sljedećoj godini konačno prode ova pandemija i da se život vrati u normalu pa da živimo lijepo kako smo bili i naučeni. Živjeti bez straha za zdravlje je zaista velika sreća, želin da svi živimo i radimo bez straha za svoje zdravlje kao i za zdravlje judi oko nas.

MILOŠ SANDALJ

Želin zdravlje a se drugo moren kupit va Konzume, Plodinah, Lidle... Treba mi štabilo zdravlje kako bin još 20 – 30 let prihajal na mrkat popit kafe, povedet ku da se judi nasmeju, a i na facebooke pisat ča ši ši, za smeh te vele kunpanije. Ča ćete, Bog da sakemu zajno kad se rodi ordin kako će se ponašat i ča će delat dokle je na oven svete. Mane je dal ordin da po svete širin smeh i veselje.

FILIP BUČEVIĆ

Živeć san se navadil da je najboje niš ne želet i očekivat aš vavek ispadne nekako drugačije... Bit će kako bude pa neka bude 2021. jedno lepo iznenađenje. Znete ono sin judin: zdravlje, sreća, jubav, šoldi, mir... Ma evo usudit ću se zaželet da svi sposobni za delat budu zaposleni i da imaju šesne plaći. Novo leto bin baš rad dočekat va velloj veseloj kunpanije za muzikun i pjesmun kako smo navajni.

ROSANA ZULIANI

Svim ljudima, a posebno čitateljima Lovranskog lista, želim u sljedećoj godini obilje zdravlja i sreće. Odraslima da žive u razumijevanju i slozi, a djeci da odrastaju u ljubavi čitajući pokoji dobru neobaveznu knjigu. Činjenica je da djeca sve manje čitaju, vjerujem zbog preopterećenosti dodatnim aktivnostima i internetom.

Novonastala covid situacija razlog je da odrasli sve više čitaju, a češće nego inače traže se knjige popularne psihologije i s temom duhovnosti. Ovih nadolazećih blagdana neka nitko ne bude tužan i sam, evo to je još jedna moja želja.

SONJA RADAN

U 2021. želim smirenje situacije oko koronavirusa i povratak na „staro normalno.“ Želim svima zdravlje, sreću i mir te da se čim više okrenete prirodi, budete aktivniji i zdravije se hranite. Dakle u 2021. želim vas sretati po obroncima Učke zdrave, sretne i zadovoljne!

JOLANDA RUMAC

Ni sreći bez dragega Boga. Svaki dan molin, va molitve najden svoj duševni mir pa živejen zadovoljna i znan da san čuda storila za oneh ki su va mojih molitvah. Ničigov pa ni moj život ni samo pjesma, ma za Bogun je se lagje. Svin poznatima i nepoznatima želin va 2021. lete zdravlje, mir va duše i Božji blagoslov. Srećan je čovek ki ima te tri stvari.

DAVOR BUČIĆ

Va neć malo manje od tri leta moja Maja i ja dobili smo tri hćeri. Enu 2 leta i 9 meseci, Nicu 1 leto i 4 meseca i Annu ka ima samo mesec dan... Jako se štimamo š njimi a bilo bi baš dobro da mi se rodi jedan sin pa da mi va fameje bude, kako bi danas rekli, malo bolji balans između žena i muškaraca. Želin delat kako i do sada, neka se ne pokvari. Ne išćen čuda aš ki jako čuda išće malo dobije. Sin judin, a posebno mojin kupcun želin vesel Božić i da se sledeće leto spamećuju ovega samo po dobremu.

BRANKA BUČKOVIĆ D'AMIKO

Kada je leto pri kraju najprvo se spametin Božića i materij ka mi je već puti rekla: "Branka moja, kako ste se Mare, Ive, Kate, Ana, Jože i ti poredali na Božju Viliju pred Božji borić, uživali va lepote balic obliževajuć se kada ste pogjedali viseći bunboni va luštreh karticah razneh kolori. Ví ste moj Božji blagoslov: "Tako i ja sada želin sin srećan Božić, a va novin lete zdravlje, mir i sreću, h temu i forcu da ča lagje pretrpe ono manje lepo ča j isto del sakega živjenja.

JELENA POTOČNJK

S obzirom na situaciju puno razmišljam o zdravlju koje je najveće bogatstvo. Želim zdravlje svim ljudima dobre volje pa tako i sebi da mogu što duže biti na pomoći svojoj djeci i unucima, obasipati ih pažnjom i ljubavlju, a posebno mog praunika Leonarda koji ima 27 mjeseci i zaista mu se silno veselim.

Pretvorit ću te u drvo lovora

„Helenski su nebesnici bili čudnovato svadljiva čeljad. Olimp je često odzvanjao od njihovih bučnih svada. Maleni bog ljubavi Eros bio je duboko uvrijeđen jer je bog sunca i ljepote Apolon ismijavao njegov maleni luk i strijele kao bezopasnu igračku. Prilika za osvetu pokazala se kada se Apolon zaljubio u lijepu nimfu Dafne, kćer Peneja, boga istoimene rijeke u Arkadiji.

Eros je bio odlučan u svojoj namjeri da se osveti Apolonu, pa je iz svog malenog luka izbacio dvije strelice. Prva je strelica sa zlatnim šiljkom pogodila ravno u srce zaljubljenog Apolona i pojačala njegovu ljubavnu požudu i strast za ljepotom nimfom, a druga strelica s olovnom vrhom ranila je nevino Dafnino srce i tako izazvala bezosjećajnost i odbojnost prema neželjenom udvaraju. Jadna Dafne upomo je odbijala Apolonove nemoralne ponude. On ju je počeo proganjati, a ona je u bijegu potražila spas i pomoć kod svojega oca Peneja koji ju je u zadnji čas pretvorio u lovorovo stablo.“

Tu mitološku priču opjevao je znameniti latinski pjesnik Publije Ovidije Nason u prvom pjevanju svojih „Metamorfoza“, a nama ju je u svom „Lovranskom spomenaru“ ostavio zaljubljenik u svoj grad drmed. Dušan Peršić.

Tako je rečenica „Pretvorit ću te u drvo lovora!“ postala čarobna formula po kojoj se predstavila Općina Lovran kao partner u programu koji je dio većeg programskog pravca 27 susjedstava u

sklopu svih manifestacija u čast proglašenja Rijeke 2020. kao Europske predstolnice kulture.

Vrijeme je te čudesne večeri 7. studenog bilo naklonjeno Lovranu. Okupio se velik broj građana i gostiju u centru ispred Galerije Laurus i s pažnjom se pratio pozdrav domaćina Bojana Simonića, načelnika Općine Lovran, te gostiju iz Rijeke Irene Kregar Šegote, direktorice Rijeke 2020, Sonje Šišić, pročelnice Upravnog odjela za kulturu, sport i tehničku kulturu i pročelnika Odjela za kulturu gospodina Ivana Šarara. Uzbudljiv trenutak bio je kada je načelnik Lovrana Bojan Simonić preuzeo vremensku kapsulu 27 susjedstava od susjedstva Malinske koju mu je predao gospodin Ivan Car, što je publika potvrdila srdačnim pljeskom.

SVETLOBNA GVERILA

Nastavljen je veoma bogat, neobičan i posebno zanimljiv program u Lovranu unatoč koroni koja je nametnula poseban način ponašanja. Program se većim dijelom odvijao na vanjskim prostorima i poštivalo su se sve mjere opreza, a posjetitelji su se kasnije vratili kući obogaćene duše.

Dio izuzetno atraktivnog programa odvijao se u neposrednoj blizini crkve sv. Jurja, u maloj starogradskoj ulici, gdje su slovenski kolektiv Svetlobna Gverila i umjetnici Tilen Sepič i Katja Paternoster kroz medije svjetla uveli posjetitelje

u prostor i vrijeme spuštajući „Oblake“ i uplićući „Fantastičnu vegetaciju“ po vrtovima i zelenim otocima lovranske stare jezgre, dok je s mora dolazio miris soli i šum povjetarca. „Oblaci“ Tilen Sepiča još danima su podsjećali mještane na prekrasnu večer kada je jedna mala i skromna uličica zablistala posve neobičnim sjajem.

Neobično događanje priredio je i Plesni Art Laboratorij, koji je doduše osnovan još 2004. godine, a zamišljen je kao umjetnička oaza namijenjena umjetnicima za rad, istraživanje i eksperimente u području plesa i likovnosti upotpunjujući rad intermedijalnim i multimedijalnim formama za što se od početka zalažu nositeljice Senka Baruška i Melita Sorola Staničić. Kada je sjedište PAL-a 2013. godine postalo u Lčićima i Lovranu na ovim se lokacijama promoviralo više vrsta programa u obliku izložbi ili/ i videografija pa su za ovu priliku prikazana dva video plesna rada „Tanac z ovcu“ i „Žena s idejama“. U prvoj se slavi tradicija kao polazište u priču o emigracijama u prošlom stoljeću u obećanu zemlju Amerike a kojoj je vrlo često bilo polazište s lovranskog mula ili od lanterne. Te migracije prikazane su plesom na suvremen način koji spaja autentično i novo kroz kostime, instrumente, glazbene kompozicije i koreografiju. Drugi video uradak „Žena s idejama“ promišlja tezu „filozofske veličine koja različitim pristupima upućuje na koncept apriorne mentalne slike“ te spajanjem suvremenog plesa i filozofije plesači stvaraju svoju

kompoziciju, a pokret objedinjava različite filozofske pozicije o ideji. Pokreti su uklopljeni u prirodnu scenografiju prostora pa se u ritmičkom ponavljanju poput morskih valova pretvaraju u svakim novim plesanjem u novu koreografiju a što je umjetnica Fani Hajnal Tutek izuzetno dobro i fotografski upečatljivo osmislila. Takve plesne priredbe uvijek oduševе brojne gledatelje bilo da se odvijaju na Gradskom kupalištu, školskom igralištu, na mulu ili ispred crkvice sv. Ivana Krstitelja u staroj gradskoj jezgri Lovrana.

APOLON I DAFNE

Galerija Laurus ugostila je izložbu „Folium Lauri Perforatum II“ čiji je autor opatijski likovni umjetnik, doc. art. Vladimir Gudac. Ovaj osebujan autor pripremio je za ovu prigodu i svoje neobične eksponate. Tako se izložba sastoji od 6 fotografija izloženih još 2017. godine u galeriji Lampana u Labinu i serije radova iz većih cjelina „Krbun“ i „Kreativna industrija“ nastalih tijekom ove i prošle godine. Tehnike kojima se služio su raznovrsne i u svima je Vladimir Gudac majstor svog zanata. Napravio je nekoliko digitalnih fotografija, obojenih skulptura, crteža ugljenom, slika akrilom na platnu, kolaža, asenblaža, grafika, unikatnim knjiga i sve to čini cjelinu u okviru teme koja obuhvaća probušene lovorove listove koji tako sistematski i nepovratno propadaju. Nije to dešifriranje tajanstvenih poruka na listovima

lovora, ali je izvrstan motiv za korektnu kritiku i ukazivanje na problem lovora, jer lovorov se list ne može sam po sebi oduprijeti ovoj pošasti već moli, traži i zahtijeva pomoć i znanje čovjeka.

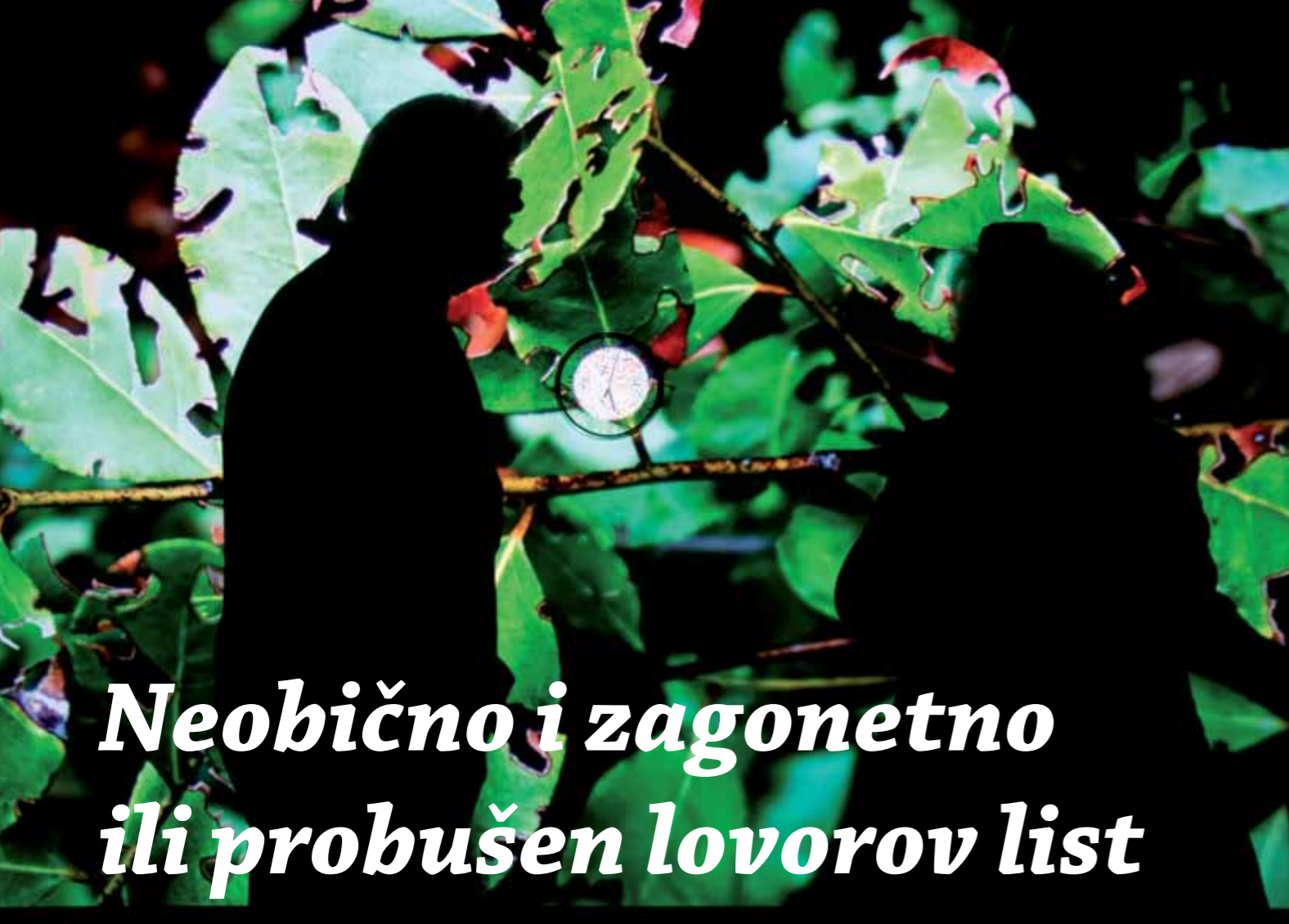
Možda se u tim listovima krije i neka tajanstvena poruka nimfe Dafne s početka priče? Možda nam kazuje da je vrijeme osloboditi je i pustiti u svijet božica na čudni Olimp? Možda je prestalo Erosovo prokletstvo? A možda je vrijeme da se Dafne nađe u Apolonovom naručju? Tko zna, možda je pak vrijeme da pustimo mašti na volju. Barem maštati možemo. Priča o Dafni se nastavila, ali kraj se još ne nazire...

Apolon nije mogao zaboraviti nesretnu Dafne pa je obećao da će zauvijek na glavi nositi njoj u spomen lovorov vijenac. Tako je nastala i moda da se pobjednike okruni s lovorovim vijencem. Najpoznatiji političar starog Rima Julije Cezar rado se pokazivao s lovorovim vijencem na glavi, a činili su to kasnije i svi rimski imperatori. U srednjem vijeku taj se običaj najprije zaboravio da bi u 13. stoljeću ponovo uskrsnuo, kada su znamenita sveučilišta u Italiji lovorovim vijencem krunila završne diplomske disertacije studenata, a pjesnici su, poput Francesca Petrarce, lovorov vijenac smatrali dokazom svoje besmrtnosti slave. Likovnjaci su rado posezali za mitom o Dafni i lovoru, pa je kipar i arhitekt Bernini ostao zabilježen po tome što je u bijelom mramoru oblikovao Apolona i Dafne kraj lovora. U 16. stoljeću

Jacopo Peri napisao je i prvu operu pod imenom „Dafne“. Tako je lovor, kojim obiluje i naš Lovran, imao posebnu ulogu u oblikovanju brojnih priča, ali ni jedna ne govori kako je i kada lijepa Dafne ponovo preuzela svoj prvotni lik nimfe.

Kako je za kraj ove večeri bio predviđen glazbeni nastup pripovjedača i glazbenika Aindriasa de Staica iz irskog Galwaya, europskog susjedstva Lovrana, a koji zbog pandemije nije mogao doći, i više nego li dostojno zamijenili su ga naši mladi ali talentirani domaći jazz umjetnici. Na Trgu sv. Ivana održan je nastup jazz trojke, za ovu priliku tek oformljenog u sastav Čo mona. Publika je uživala u svirci Damjana Grbca, Alda Foška i Tončija Grabušića koji su zvucima jazz-a ispunili cijelu ulicu. Bila je to prekrasna večer; večer za pamćenje.

Nositelj programa susjedstva Lovran Europske prijestolnice kulture bila je Općina Lovran, a europsko je susjedstvo Galway 2020 iz Irske. Pomoć su pružili načelnik Bojan Simonić i zamjenik načelnika Toni Družeta. Posebnu zahvalu za realizaciju programa zaslužili su članovi udruge Interval: Marko Žele, Romina Tominić i Mario Zaccarija, zatim Melita Sorola Staničić, Senka Baruška, Fani Hajnal Tutek i Ivanka Korić.

Neobično i zagonetno ili probušen lovorov list

VLADIMIR GUDAC, NAŠ PROFESOR KOJI SE NE ODVAJA OD FOTOAPARATA

■ Piše: Cvjetana Miletić

D ržim u ruci katalog izložbe i gledam, i čudim se, i ne vjerujem vlastitim očima što vidim. Pored mene Vladimir Gudac, doc. art., opatijski umjetnik, slikar, član HDLU-a i HZSU-a, do mirovine predavač na Akademiji primijenjene umjetnosti u Rijeci pa ga od milošte zovemo profesor. Sada grupici posjetitelja s ponosom objašnjava zašto je ova izložba u Galeriji Laurus posve drugačija i veoma važna, osobito za sve one koje zanima Laurus nobilis ili plemeniti lovor, kojim obiluje i naš Lovran.

Prošlo je mnogo godina od kako je Vladimir Gudac šecući po Opatiji i Lovranu s fotoaparatom počeo bilježiti promjene u prirodi, uz more, na šetnicama, u parkovima, kraj vila, u crkvama, u šumi, na gradilištima i na druženjima... Zadnjih deset godina bilježi promjene i na lovorovim listovima. Od fotoaparata se i ne odvađa pa bilježi sve što mu oko zapazi. Živi u Opatiji, a Lovran voli i za njega je rodbinski vezan pa su ta dva grada i najčešća njegova meta. Njegova sestra Mirjana udana je za Fausta Abrama i tako

je postala lovranska nevjesta, a braća Jerko i Vladimir njeni su česti gosti. Zbog toga su svi dobri poznavatelji svih događanja u Lovranu pa su i članovi lovranske Zajednice Talijana. Po maminoj strani baštinili su kastafske korijene, po očevoj opatijske, a po ljubavi lovranske. Očigledno je nastao dobar miks.

Stoga je ovo i lovranska priča.

LOVOROV LIST – SIMBOL PROPADANJA

- Evo, protiče deseta godina otkako pratim posljedice jedne aktivnosti. Za neke je to nevažno i možda neprimjetno, ali privuklo je moju pažnju i čini mi se da nije bezazleno. Lovor je jedna od omiljenih i vazdazelenih biljaka našeg kraja koja se odlikuje čvrstim i prepoznatljivim zelenim listom poznatim još od antičkih vremena, što u slavljeničkom, a što u kulinarskom okruženju. Svojestvo spomenutog lista, njegova zelena boja i činjenica da ne mijenja svoj izgled bez obzira na godišnja doba on je uz maslinu postao simbol nečeg dobrog, vrijednog, trajnog pa i transcendentnog. Zbog toga je moja pozornost usmjerena na

ono što se događa na lovorovom listu jer su posljedice te aktivnosti u mnogočemu neobične i zagonetne. Dakle, detaljnim desetogodišnjim promatranjem i sakupljanjem građe, dakle listova, pa i teorijskim refleksijama, zaključio sam da su moji početni rezultati sazreli do te mjere da je potrebno sakupljenom i obrađenom građom izaći pred javnost...

Kroz deset godina promatranja, sakupljanja i fotografiranja lovorovih listova Vladimir Gudac je sastavio posebnu, nazovimo ju „abecedu“ simboličkih znakova, nastalih nagrizanjem lovorovih listova. To je u njemu pobudilo pažnju slikara pa je kao slikar postavio do sada dvije izložbe pod nazivom „Folium lauri perforatum“, prvu u Labinu, a drugu u Lovranu.

- Lovorov list jest simbol propadanja. Moje istraživanje nije opsežno i nisam proučavao određene aspekte zatečenog fenomena, nisam pronašao ni počinitelja koji noću grize i ostavlja svoje znakove na lovorovim listovima. Neka otkrivanje noćnog počinitelja bude na duši stručnjacima. Ja sam samo zaključio da je možda riječ o kukcu zvanom

Otiorthynchus sulcatus, koji obavlja svoje noćno poslanje. Bilo kako bilo, taj netko vođen nečim grize lovorovo lišće sustavno i obilato, ali ne grize bilo kako već kao trag njegova kretanja ostaju prepoznatljivi perforirani oblici. U početku, priznajem, slučaj me privukao time što ti perforirani izgrizeni oblici povremeno mogu ličiti na nekakva slova kakva danas poznajemo ili slične onim starim slovima davno ispisanim, koja sežu i do sedam tisuća godina u prošlost, počevši od pločice iz Tortaria i glinenih medaljona iz Vinče pa preko Vučedola do egipatskih i mezopotamijskih, a potom i kretskih i mikenskih zapisa sve do indijskih, kineskih, japanskih, arapskih, grčkih i latinskih. Svi su ti zapisi izvedeni u raznim tehnikama i na raznim materijalima. Tada je pisanje zapravo bilo crtanje, koje je u svojim raznim oblicima prenosilo neke sadržaje, poruke...

SKRIVENE PORUKE

Tragom toga Vladimir Gudac je posložio te apstraktne nagrize i dao im određeni smisao u kojem se krije i ozbiljna poruka da je

vrijeme kako bi se ovoj napasti koja uništava lovorovo lišće, a koje je još uvijek primamljivo i za domaće stanovnike i za goste, pozabavili i stručnjaci. Uništavanjem lovora uništava se biljni pokrov Liburnije i šireg dijela primorja, a time se pojavljuje i ljudski strah: što će biti ako nestane miris lovora, ako nestane aromatičnost i kvaliteta zraka. Time će automatski biti pogođen i turizam, bit će manje onih turista koji vole boraviti uz more i uživati u mirisu lovora.

Dok Vladimir Gudac priča svoju priču, pobožno ga sluša još nekoliko slučajnih posjetitelja ove izložbe. Vidim da svih zanima što je to umjetnik sve vidio i priredio, a on u zanosu objašnjava svoj rad i svoje poglede na umjetnost, na svakodnevni ritam života, na interes za pojedine segmente naše svakodnevice... Objašnjava kako su nastale fotografije, koje pokazuju stvarno stanje lovorovih listova koje možemo i sami vidjeti u šetnji kroz naše parkove, a onda se okreće i k onim eksponatima koje je priredio da ironiziraju neku ekološku, turističku, ljetnu ili bilo kakvu krizu. Bježi nam smješak uz Autobus Kalipso, Šljunčanu

plažu, Zadnju uru, s razumijevanjem pratimo izlaganje kako su nastali Lovorov vijenac, Nedovršena slika, Kazalište u malom...

Kako se ovaj umjetnik bavi interdisciplinarnim istraživanjima medija, u svom radu koristi fotografiju, video, instalaciju i performans. Tako će ova izložba doista svakog posjetitelja ponukati da i sam potraži skrivene poruke u listovima. Iako je autor rekao:

- Tehnike kojima sam se služio su razne. Napravio sam digitalne fotografije, obojene skulpture, crteže ugljenom, slike akrilom na platnu, kolaže, asenblaže, grafike, unikatne knjige. Sve to čini cjelinu u okviru teme koja obuhvaća probušene lovorove listove koji tako sistematski i nepovratno propadaju. Ali ako netko pomisli da sam se uhvatio posla oko ekološke sanacije ili kakve komunalne akcije tzv „aktivizma“ smatrati ću moju izložbu potpuno promašenom.

Ipak svakog će posjetitelja sigurno zagolediti upravo to pitanje: Kako će na videno reagirati stručnjaci i ekolozi?

Lovranske legende

■ Piše: Cvjetana Miletić

Zajednica kulturno umjetničkih udruga Primorsko goranske županije u suradnji s Općinom Lovran pokrenula je program „Lovranske legende“ u kojima su sudjelovala djeca i odrasli, pojedinci, organizacije i udruge, članice ove Zajednice, na području Lovrana i okolice.

Voditeljica i urednica programa kojoj je povjereno ne samo osmišljavanje nego i snimanje ovog programa bila je Vedrana Spadoni Štefanić iz Rijeke. Njena desna ruka pomoći za područje Lovrana i okolice bila je Senka Baruška, koja potpisuje i produkciju, a izbor pjesama napravila je Ivona Smolčić.

Snimljeni programi premijerno su prikazani u Galeriji Laurus 30. listopada.

Dio priredbe odvijao se ispred Galerije. Izvrstan je bio scenski nastup Kristine Kaplan Rukavina iz Čakavskog ansambla Katedre Čakavskog sabora Lovran u kojem je uprizorila priču Albus kralj. Mnoge je iznenadila skladnost i ljepota pokreta, ali i Kristinina brza, gotovo neprimjetna transformacija u pojedine likove priče, a mnogi smo prvi puta i čuli s koliko nježnosti čakavske

pjesme recitira Marina Stanger. Do sada smo ju gledali u plesnim nastupima lovranske udruge Plesni Art Laboratorij, a sada se predstavila kao recitatorka i voditeljica večeri.

Dio programa odvijao se u Galeriji. Predstavljena je video izložba „Tanac z ovcu“ u izvedbi Plesnog Art Laboratorija Lovran i Poetski kutak portala Lanterna.

Veći dio programa činile su snimljene pjesme naših eminentnih pjesnika na čakavštini pod nazivom ČAntologija, a recitali su članovi Katedre Čakavskog sabora Lovran, Udruge ČA, Glazbeno scenske skupine Područne škole Veprinac, Čakavske grupe Mularija Osnovne škole „Rikard Katalinić Jeretov“ Opatija, Dramci iz Mošćeničke Drage te pojedinci: Vjekoslava Jurdana, Silvana Stiglič, Branka Dešković, Vali Franković, Tatjana Jedriško Pančelat, Cvjetana Miletić, Sonja Kaplan, Kristina Kaplan Rukavina, Gracija Krainer, Tatjana Udović, Marina Stanger i Damir Kršanac.

Bakljada sjećanja na Vukovar i Škabrnju

■ Piše: Cvjetana Miletić

U znak sjećanja na gradove heroje – Vukovar i Škabrnju, Park branitelja Domovinskog rata u Lovranu obasjalo je oko 200 svijeća. Prema preporukama Stožera CZ, nije se moglo održati tradicionalno obilježavanje uz nazočnost većeg broja ljudi, ali sjećanje bez obzira na okolnosti ipak nije izostalo. Članovi lovranske Armade uključili su se podizanjem transparenta na kojemu je pisalo „Ima jedan div hrvatski“. Čin podizanja popraćen je bakljadom.

Izložba „Lovranski frutti“

■ Piše: Radovan Trinajstić

Lovranski slikar amater Silvano Dragan Zorzenon postavio je početkom listopada prigodnu izložbu svojih likovnih radova u Gradskoj kavani Lovran.

Prezentirao je 11 najnovijih slika nastalih u tehničji ulja i akrila pod naslovom „Lovranski frutti“ s kojima se područje Lovrana doista može tijekom godine podičiti.

– Izradom ovih slika želio sam prikazati nadasleko prepoznatljive plodove prirode koji su svojevrsni simbol Lovrana i njegove okolice. Plodovi su to koji nastaju u našim okućnicama, na njivama i u šumama lovranskog zaleđa. Slike na osebujan način uz prepoznatljiv kolorit boja predstavljaju tako poznatu šparugu, trešnju i smokvu, a na jesen nadasleko cijenjeni marun, grožđe i maslinu. Nadam se da će postavljene slike uljepšati prostor kavane, a posjetiteljima pružiti poseban ugodaj i privoliti ih da sa zanimanjem razgledaju slike. Zahvaljujem se vlasniku kavane, obitelji Siniše Stojšića, što su mi omogućili postavljanje ove izložbe u tijeku manifestacije „Jesen u Lovranu“, rekao nam je autor izložbe Silvano Dragan Zorzenon.

Božićna pouka

■ Piše: Silvana Milotić

Moremo živet sto let, ma neke stvari nikada ne pozabimo. Tako se sako leto pred božićno vreme domislin jene štorije ku mi j mat povedala kad san bila otročica. „Ču ti povedet ča se j dogodilo na jedan Božić!“ rekla je, a ja san ju šaro pogjedala aš ona ni nikada imela lazno za povedat štorije. „Judi su sakega Božića šli na mašu lepo obučeni i va najbojeh postoleh. Saki je partil z svoje kući i po puteh ih se j čuda nabralo. Srečan Božić! Srečan Božić! pozdravjali su i tako su si skupa prišli pred crekvu va veloj kunpanije. Tega Božića je samo Frane rekao: „Rodil se je!“ Malo su ga pogjedali, a njegova Marija je nekako stišnjena hodila naspored njega. Ni pasalo ni kvarat od uri, a Frane je opet rekao onako spod glasa: „A ja, rodil se je!“ Judi su se pogjedevali i čudili ča Frane govori. Mislili su da je sako leto Božić i da se sako leto domišljaju Isusovega rojenja.

NOČAS SE JE RODIL

Maša je finila, judi su šli doma, a Frane sako malo sam sobun govori... I ta dan je Frane šal v oštariju hitit briškulu i trešeti. Popil je već nego j navajan, stal se j i ševerec šal od stola govoreć potihoo: „Ja, ja, rodil se je, bome nočas se je rodil.“ Si su ga pogjedevali i bilo njin ga j žal pa su mej sobun šapicali da je brižan Frane ponemel i da ne zna ča govori na dan Božića. Samo je Ive šal za njin da mu pomore prit doma, da ne pade pod kakovu gromaču.

Kada su bili na pol puta Frane j počel mahat z rukami i govorit, zajik mu se j zapletal i Ive je jedva razumel: „Nemoj nikomu reć, načas se ni rodil samo Isus, nego i moj vnuk, ki nima oca...“

Jutre je Pepa, Ivetova žena, rano šla susede i povedela njoj novitad: „Marijuča moja, ni Frane ponemel, nego je njegova hćer Ana na božićnu noć rodila otroka. Zato je ni bilo čuda vremena videt, skrivala se je. Da mi je samo znat ki je otac! Zato je Marija bila čera onako prismujena. Ala, Bog s tobun, gren ča, preša mi je.“ Tako je Pepa obaša si susedi i celo selo.

VA ONO VREME

Ja kurjoža zajno san pitala z čigove fameji je bila ta Ana. Mat je rekla da ne zna. „Kako ne znate povedite mi, ala, ala, poveditel!“ molila san mater: „Tu štoriju je mane moja mat povedala i ki zna kada je to bilo. Bog nas očuvaj od takove nesreći! Jako je grdo kad se ne zna ki j otroku otac. Takovu divojku si grdo gjedaju. Mladići ju nete nanke pogjedat i niki ju neće oženit. Mat takove divojki je vavek dišperana i gjeda podase aš ju je sran.“

Bil mi je to materin pouk. Pa kada san hodila s kući mat bi mi bila rekla: „Pazi se ča delaš da me ne bi bilo sran preko placi pasat!“

Ovega se vavek domislin i nasmejen se aš verujen da se ta štorija povedala od ki zna kega kolena ponazad, a to je va ono vreme bil seksualni odgoj za divojki.

■ Piše: Cvjetana Miletić

ATILIO MAGUOLO, JEDINSTVENI ARHITEKT KOJI JE BEČKU SECESIJU PRILAGODIO NAŠEM PODNEBLJU

Za sve vjekove zadužio Lovran

Iako je zaprijetila korona svim kulturnim i sportskim događanjima, neke se manifestacije ipak mogu održati online. Nismo baš vični takvim prezentacijama i možda ne idemo ukorak s novom tehnologijom, ali se barem trudimo naučiti nešto novo.

Tako je 11. prosinca održana online konferencija, kojoj je moderator bio Ivo Mileusić, kustos Pomorskog i povijesnog muzeja hrvatskog primorja iz Rijeke, dok je ranije u Galeriji Laurus postavljena i izložba pod nazivom Venecijanska arhitektura na području Istre i Kvarnera autora Gorana Pleića.

U prethodno provedenom jednom istraživanju o ovom tipu arhitekture na Liburniji, na prvom je mjestu, barem što se tiče Lovrana, upisano ime Atilio Maguolo, jednog i jedinstvenog arhitekta koji je za sve vjekove zadužio ne samo Lovran nego i turizam.

Početak dvadesetog stoljeća bio je obilježen velikom izgradnjom novih objekata, hotela, pansiona i vila, a to je pratila izgradnja prometne i javne infrastrukture pa je u veoma kratkom vremenu Lovran od velikog gradilišta postao turistički privlačan grad uz more. Dolazilo je mnoštvo stranih investitora, ne samo gostiju i prolaznika, nego učenih majstora, zanatlija, liječnika, arhitekata i po-

duzetnika, među kojima se posebno isticao i Atilio Maguolo. Bio je veoma obrazovan, snalažljiv i marljiv arhitekt, zavolio je Lovran i dvije godine nakon dolaska u Lovran osnovao je 1896. ovdje svoje građevinsko poduzeće. Kako je prilikom gradnje svakog objekta angažirao pretežno domaće stanovništvo kao radnu snagu, mnogi su uz njega postali vrsni zanatlije, a kako je, usput rečeno, prema svojim radnicima bio izuzetno pošten, ljudi su ga zavoljeli, stekli povjerenje i uzvraćali mu ljubavlju i poštovanjem.

Godine 1895., u naponu snage i mladosti, zaljubio se u domaću ljepoticu Giuseppinu Cech, oženio se i s njom imao sedmero djece. Lovran je tako postao njegov drugi dom, iako je zapravo rođen u Italiji nedaleko Venecije, u gradu Miri 1859. godine.

Za nepunih dvadesetak godina u Lovranu, lki i lčićima pod njegovim je nadzorom izgrađeno stotinjak raznih građevinskih objekata kojima se na pročeljima nalaze najljepši secesijski elementi prilagođeni mediteranskom podneblju. Atilio Maguolo bio je stručnjak za umetanje najljepših venecijanskih dekorativnih elemenata na pročelja ljetnikovaca, a koje doduše možemo naći i na manjim objektima, a koji su do dana današnjeg ukras pojedine vile. Svjedoče to vile Denes, Guerra, Gianna,

Fernanda, Igea, Aurora, San Giovanni, Adele, Danica, Nirvana, Urania, Irene, Iginia, Celestina, Caterina, Alice, Verdi, Liana, zatim prelijepa Villa sveti Rok, Villa Flora, Villa San Giuseppe, Villa Elbe, Villa Ausonia, Villa Maria, Villa Henrietta, Villa Thalia, Villa Polonia, Vila Vesna, Villa Maria, Villa Vittoria i sve one još i danas ponosno nose svoja, pretežno ženska imena.

Ako pak samo pogledamo pročelje lovranskog groblja s crkvicom, koje je izgrađeno pod budnom paskom Atilia Maguola 1906. godine, a iste je te godine izgradio za svoju obitelj i obiteljsku Villu Vittoriju, onda se i samo po ta dva objekta može suditi o njegovoj izuzetnoj ljubavi za Lovran, gradu kojemu je podario svu svoju stručnost.

Nažalost, život ga nije mazio. Unatoč priznanjima i zlatnoj medalji koju je dobio na izložbi u Kopru 1910. godine od austrijskih vlasti, za vrijeme Prvog svjetskog rata morao je napustiti Lovran. Po završetku rata ponovno se vratio i ostao vjieran gradu kojeg je odabrao za svoj drugi dom do smrti. Umro je 1932. godine i pokopan je u obiteljskoj grobnici na lovranskom groblju.

Prezentaciju njegovih radova pripremili su Općina Lovran, Regija Veneto, Zajednica Talijana Lovran, Sveučilište arhitekture IUAV iz Venecije i povijesno društvo Primorja – Kopar.

Veselje se navješćuje

■ Piše: Silvana Milotić

Božić je kršćanski blagdan kojim se slavi rođenje Isusa Krista i uvijek je 25. prosinca. Božićno vrijeme traje od Božića do blagdana Isusovog krštenja, a to je uvijek nedjelja poslije Sveta tri kralja. Moja sjećanja vezana uz početak božićnog vremena vežu se uz pravljenje jaslca u crkvi i pjesmu Veselje ti navješćujem, puče kršćanski... i kolače koje je ispekla moja mama. Vjerujem da će djeca sadašnjice vezati svoja sjećanja na Božić uz pjesmu Zvončići, zvončići ... i uz ono HO-HO-HO Djeda Božićnjaka i neće imati pojma kada ustvari počinje i koliko traje božićno vrijeme jer se znatno produžilo zahvaljujući aktivnosti potrošačkog društva današnjice.

BOŽIĆNO VRIJEME

Božićno vrijeme u crkvi obiluje veseljem i nježnim osjećajnim pjesmama kako i dolikuje uz tek rođeno dijete. Kada zasniva uvod u pjesmu Tiha noć, sveta noć, svud je mir, svud ponoć... preporučljivo je zatvoriti oči i dozvoliti da vas preplavi veličanstveni osjećaj ljubavi i nježnosti.

U našoj župnoj crkvi svetog Jurja svake nedjelje na misi u 10 sati i 30 min pjevaju pjevači uz sviranje na orguljama dr. med. Adalberta Lulić. Gospodin Adalbert je od djetinjstva uz orgulje, doduše na različite načine. Kao školarac, u nedostatku stalaka, držao je pjevačima tekstove pjesama i pjevao gledajući u vrsnu orguljašicu Mitzi Schwarz Tominić.

Poslije je išao u muzičku školu, učio svirati i s veseljem svirao. Više od 50 godina Adalbert je orguljaš, a sa sadašnjom grupom pjevača 20-tak godina uveličava misno slavlje. Trenutačno pod njegovim vodstvom pjeva 14 pjevača koji dolaze jednom tjedno na probu pjevanja, a često nedjeljom i čitaju misna čitanja. Biti pjevač u crkvi je obaveza, zadovoljstvo i ugodno druženje. Kroz povijest dječaci su u crkvi bili ministranti, a djevojčice su pjevale. Ministranti to prestaju biti odrastanjem, a djevojčice često prestanu pjevati u crkvi poslije udaje zbog obiteljskih obaveza. Sve je manje ljudi spremnih na tu malu žrtvu na slavu Boga i opće dobro.

SRETAN I BLAGOSLOVLJEN BOŽIĆ

Osim spomenute mise u crkvi sv. Jurja nedjeljom su još dvije mise i to u 9 sati je misa za djecu, na kojoj svira Anamarija Tripar, a vjeroučiteljica dirigira i rukuje projektorom kako bi djeci i ostalim vjernicima bile dostupne riječi pjesama. Navečer u 18 sati je misa za mlade, a pjeva zbor mladih pjevača koje također vodi Anamarija Tripar koja svira i nastoji izborom pjesmama misno slavlje približiti mladima.

Mještani Lovrana i okolice imaju sreću što među nama žive takvi entuzijasti a da mnogi vjernici nisu ni svjesni te blagodati, zato im uz veliko hvala šaljem i najljepše želje za sretan i blagoslovljen Božić.

Asteroidi & Co. ili Korado Korlević u Lovranu

■ Piše: David Kurti

Često se pojam asteroida povezuje s filmovima katastrofe. Uobičajena priča ide: SAD je uočio asteroid koji ide prema Zemlji, cijeli svijet je u panici i svi vrište, ekipa sjedne u svemirski brod i razvali asteroid i svi se više-manje uspješno vrate na matični planet. U stvarnosti je priča malo drukčija...

Korado Korlević, znanstvenik koji se veći dio svog života bavi astronomijom iz zvjezdarnice u Višnjanu, održao je u prostoru galerije Laurus predavanje o tim nebeskim tijelima, opasnostima koje predstavljaju za život na Zemlji i mogućnostima njihove upotrebe. Predavanje, koje je dio aktivnosti „Jeseni u Lovranu“, privuklo je velik broj zainteresiranih (u epidemiološki dozvoljenim okvirima), najviše zbog atraktivnog pristupa izlaganja teme. Naime, g. Korlević je poznat u široj javnosti po popularnim predavanjima koja su znanstveno-popularna – idealna mješavina znanstvenih činjenica prezentirana na način da svaki slušatelj bez obzira na prethodno znanje dobije pregled materije.

Asteroidi, u svojim zujanjima nebeskim prostranstvima, povremeno se svojim putanjama znaju približiti našem planetu. Da je asteroid prošao blizu Zemlje najčešće doznajemo iz medija, kada je već opasnost prošla. Iako je statistička vjerojatnost vrlo mala, povremeno se koji i zaleti prema nama, a na našu sreću većina ih eksplodira u atmosferi. Da je i to opasno pokazuje eksplozija asteroida iznad ruskog grada Čeljabinska – kamenčić promjera 17 metara i težine 11.000 tona eksplodirao je na 23 km. visine. Udarni val razbio je prozore kilometrima uokolo, porušio dosta krovova, a krhotine su ozlijedile oko 1.500 ljudi. U povijesti je više primjera preleta i udara, a smatra se da je jedan takav završio vladavinu dinosaurusu i započeo jedno ledeno doba...

No, s druge strane, asteroidi su jako vrijedna roba: sastoje se većinom od teških metala koji su rijetki na našem planetu i time vrlo poželjni za eksploataciju. Iako ljudska vrsta trenutno nema tehničkih mogućnosti za izvesti takav pothvat, ekonomisti su već izračunali da bi hvatanje asteroida bila više nego isplativa aktivnost. Sad nam samo preostaje osmisliti svemirske brodove i alate kojima bi to izveli. Naravno, problema i pitanja (ekonomskih, znanstvenih i etičkih) ima još puno, pa je zaključak predavanja da se mi kao stanovnici planeta Zemlja moramo prvo naučiti kako prepoznati asteroide koji bi mogli krenuti prema nama, potom naučiti kako ih preusmjeriti da nas ne pogode, a tek onda razmišljati o iskorištavanju njihovih resursa.

Po vrlo zadovoljnim izrazima lica prisutnih, za zaključiti je da znanstvena predavanja imaju svoju publiku u Lovranu i da se s nestrpljenjem iščekuje novo!

Korado Korlević, glavni astronom zvjezdarnice u Višnjanu, zaslužan je za otkriće više od 1.000 asteroida. Tijekom godina Astronomsko društvo Višnjan postalo je jedno od najaktivnijih svjetskih centara za praćenje nebeskih tijela – asteroida i kometa, te aktivno surađuje s institutima širom svijeta. Osim promatranjem neba u vedrim noćima, Korlević se dugi niz godina bavi i promocijom znanosti kroz serije predavanja širokim masama. Na našem području čest je gost Liburnicon festivala, gdje se na njegovim predavanjima redovito traži stolica više. Znanstvenik širokih interesa, između ostaloga bavi se i teorijama razvoja čovječanstva te često u svojim predavanjima daje svoja predviđanja o budućnosti ljudske rase i društva kao takvog. Za svoj rad nagrađen je godišnjom nagradom Ivan Filipović 2002. godine za područje znanstvenog i stručnog rada.

Poduzetnička zona Lokva uz EU novac podiže kvalitetu

■ Piše: Radovan Trinajstić

Kalendarsku 2020. godinu Općina Lovran zaključuje sa značajnim uspjehom u osiguravanju financijskih sredstava putem Europskih fondova u svrhu poboljšanja komunalne infrastrukture na svom području.

Na otvoreni poziv Ministarstva regionalnog razvoja i fondova Europske unije za dostavu projektnih prijedloga za sustav poduzetničkih zona na području Urbane konglomeracije Rijeka 2019. godine, Općina Lovran je prijavila i dostavila projektni prijedlog „Rekonstrukcija ceste u Poduzetničkoj zoni Lokva u naselju Lovran“.

Središnja agencija za financiranje i ugovaranje programa i projekta Europske unije u ulozi posredničkog tijela provela je 2. fazu postupka dodjele bespovratnih sredstava, a Grad Rijeka kao posredničko tijelo integriranih teritorijalnih ulaganja je proveo 3. fazu postupka dodjele bespovratnih sredstava i ocjenu kvalitete projektnog prijedloga. Temeljen toga je ministrica Regionalnog razvoja i fondova EU donijela Odluku o financiranju navedenog projekta.

Općini Lovran je od ukupno prihvatljivih troškova u iznosu od 8.144.514,78 kuna dodijeljeno 6.882.137,48 kuna, što predstavlja 84,50 posto prihvatljivih troškova i najviši je iznos bespovratnih sredstava koja se mogu dodijeliti temeljem Ugovora o dodjeli bespovratnih sredstava. Preostali iznos od 1.262.137,48 kuna osigurat će Općina Lovran. Po zaključenju Ugovora slijedi priprema dokumentacije za nabavu u suradnji s tijelima Središnje agencije i provedba postupka javne nabave za odabir izvođača ovih radova.

Ovim projektom, čija se realizacija očekuje u 2021. godini, planira se kompletno ukopavanje i postavljanje nove infrastrukture te asfaltiranje cestovnih površina unutar područja nekadašnje vojame. Ovim radovima Poduzetnička zona Lokva znatno će podignuti svoju razinu kvalitete. Uredit će se odgovarajući parkirni prostori te ujedno poboljšati i regulacija prometa unutar poduzetničke zone Lokva u Lovranu.

Ako ne sviraš neki instrument, nisi pravi Lovranac

■ Piše: Davor Žic

Svira s Elvisom Stanićem i Markom Toljom, aranžira sve od klapskih pjesama do božićnih skladbi, surađuje s velikim imenima glazbene scene poput Gibonnija ili Josipe Lisac. Massimu je „popločao“ put prema povratku među glazbene zvijezde s albumom obrada, a vrhunski vokalist toliko je bio oduševljen atmosferom u njegovom studiju da ga nije niti napuštao, nego je čak u njemu i spavao.

Ovaj glazbeni producent, aranžer i muzičar sve to radi iz „muzičkog središta Hrvatske“, dakle Lovrana. Njegovo ime je Ivan Popeskić, s kojim smo popričali o onome čime se bavi, ali i karijeri koja traje već gotovo 30 godina.

- Trenutačno slažem nekoliko aranžmana za pjesme koje će se prijaviti na Doru. Vidjet ćemo što će proći od toga. Pripremam i Porin gdje sam glazbeni producent posljednje tri godine. Nikša Bratoš je odustao od te funkcije i prepustio mi ju je na moju radost. Jednu godinu je u Rijeci bilo super, onda je bila samo on-line verzija, a nadamo se sada da će biti barem televizijski prijenos. I čekamo. Vjerujemo u neke nove svirke, ljetna kulturna događanja i da će se nešto pokrenuti u idućoj godini.

Kako si ušao u svijet glazbe?

- U svijet glazbe ušao sam preko „starog“. Tata je svirao u Opatijskim suvenirima, nono je svirao u Puhačkom orkestru Lovran...A kao što se kaže, ako ne sviraš neki instrument, nisi pravi Lovranac. Ja nisam krenuo kroz Limenu glazbu, jer sam se uhvatio klavira, a ne puhačkog instrumenta ili udaraljki. Krenulo je s Glazbenom školom u Rijeci, pa nakon toga srednja škola... I ostao sam u glazbi.

KRENUO „IZ GARAŽE“

Kako to da si umjesto prema „garažama“, krenuo prema producentskom poslu?

- Naravno, kao i svi, krenuo sam „iz garaže“, svirao s nekoliko lokalnih bendova. A kako u Lovranu imamo doista velik broj kvalitetnih glazbenika, brzo sam dobio pravu priliku. Na moju sreću upao sam u Elvis Stanić Group dosta mlad, nakon srednje škole. Tako da mi je to bio prvi „pravi“ bend. Svirali smo jazz, a i u studio sam prvi puta ušao preko Elvisa, on me uputio u neke tajne zanata.

Nakon toga si se više fokusirao na taj drugi dio glazbe, izvan pozornice?

- Da, na aranžerstvo, producentstvo.

Počeo sam prvo sa Šajetom, kojem sam u bendu i svirao skupa s Lazarićem i ekipom iz Lovrana, uglavnom. Preko Šajete sam došao do Massima jer je to ista izdavačka kuća, pa i dalje Elvis sve što je radio je radio kod mene, a zatim su došla i neka druga velika imena domaće glazbe.

Što zapravo radi producent?

- Kod nas je dosta povezan posao aranžera i producenta, vani je to malo drugačije. Kod nas je uglavnom vlasnik studija i producent, i aranžer, a i kavu kuha. Posao je zapravo prepoznati dobrog izvođača, prepoznati dobru pjesmu i prepoznati njihov put – kako bi to trebalo zazvučati, kako to predstaviti široj publici. Njegova uloga je da dobra pjesma dobro zvuči. Recimo, tu su odluke koje instrumente uključiti, koje gostujuće glazbenike pozvati... Nekađ čak i sugestije oko spota.

Dakle, na „kosti“ mora dodati – meso?

To u šali zovemo IKEA sistem. Imaš elemente i moraš složiti stvar. Ili kao u gastronomiji, od dostupnih sastojaka napraviti tortu.

Je li ti taj dio zanimljiviji od sviranja gaža?

- Volim još uvijek otići s ekipom i zasvirati jer to je ujedno i izlet, druženje s frendovima, a i prilika da se čuje kako publika reagira na to što si ti „smiksao“ u studiju. Ali, nekako najviše volim raditi sam. Kako je sada COVID, svi govore moramo se izolirati... Mi producenti smo uglavnom stalno izolirani, samo tu i tamo netko dođe pa nam pomogne oko nekih pitanja. No, lijepo je i svirati uživo, publika daje tu posebnu energiju. I dobro se malo maknuti iz studija, vidjeti vanjski svijet.

Što je najvažnije za dobrog producenta?

- A najbitnije je „uho“. Dobri suradnici, jer što više ideja to je bolje. Oprema nije ključna, ali može puno pomoći. A isto tako je važno da se stvori dobra atmosfera i da se poklope ideje.

SURADNJA S POZNATIM IMENIMA

Kako je na posao producenata utjecala korona? Glazbena industrija dosta je pogođena, no kako je s ovim poslom koji se odvija „u izolaciji“?

- U prvom valu je bilo dosta optimizma. Ljudi su govorili: „OK, ne možemo se družiti, ali samo ti radi, jer kad ovo prođe evo nas opet“. Ali sad kako je već stigla jesen i zima, glazbenici vide da se do ljeta neće ništa dogoditi, pa malo sve s rezervom uzimaju. Profesionalci, koji

žive isključivo od glazbe, uglavnom su svi „dignuli ručnu“. No, imam dosta posla jer radim i s ljudima koji se trenutačno bore za svoj status na glazbenoj sceni, ali još ne žive od glazbe, sada vide svoju priliku da dođu do etera. Tako da su oni još aktivni i snimaju.

Vidio sam u bazi ZAMP-a da imaš više od 300 prijavljenih autorskih djela. Od „Ako si pošla spati“ do „Zvončića“... Puno je tu različitih stilova, voliš mijenjati glazbene pravce?

- Volim, da. I dok sam vježbao, trudio sam se ne ostati u jednom žanru, nego nekako mijenjati stilove i isprobavati različite stvari. Tako da sam svirao i pop, i rock, i jazz, i klasiku i etno... Isto tako je s aranžmanima. Javljuju mi se ljudi iz različitih glazbenih područja koji misle da ja mogu najbolje slijediti i prezentirati njihove ideje. A ovo je baš zgodno ispalo. Pjesma „Ako si pošla spati“ je s prvog albuma Opatijskih suvenirima, koji sam producirao još u srednjoj školi 1992. godine. A „Zvončići“ su skladba koju sam radio relativno nedavno, imam dvije verzije, jednu s Big Bandom HRT-a, a druga je klasična uz harfu. Svašta sam radio, zabavno je, ako ništa drugo.

Suradivao si s brojnim glazbenicima, tko ti je nekako najviše ostao u sjećanju?

- Da, dosad sam radio doista s mnogim lokalnim glazbenicima, ali i nacionalnim zvijezdama. Od Šajete, pa raznih klapa, do Gibonnija, Olivera, Massima, Ibriće Jusića, Radojke Šverko, Josipe Lisac... Najbolju suradnju koja traje već skoro 20 godina ostvario sam s Massimom. Do mene je stigao preko izdavača, kojeg je dijelio sa Šajetom. U to vrijeme Massimo nije imao dobrih pjesama, autori nekako nisu stvarali pjesme u koje bi se mogao uklopiti njegov glazbeni senzibilitet. Tako smo napravili album obrada. To je bilo pred 15 godina, bio je to veliki uspjeh i Massimo se vratio među najveće zvijezde naše glazbe. Od tada redovito surađujemo...

Koliko je Lovran poticajno mjesto za bavljenje glazbom?

- Pa, poprilično. Dosta ljudi se bavi glazbom, prije je postojala i akademija, zbilja smo jedno pravo, malo glazbeno mjesto. Volim živjeti ovdje, a vidim da su se tek rijetki kolege odselili u Zagreb gdje ima više posla. Radije putujemo, ceste su sve bolje, a uživamo živjeti i svirati u Lovranu. Neki kolege mi komentiraju da je ovo jedini studio s pogledom na more. Ne bih se micao odavdje.

Sandra Žalac Mikičić

- deset lijepih godina u Stubici

■ Piše: Cvjetana Miletić

Otprela san pružijani i sunce me bušnulo. Zrak je friško zadišiel, pomahale su mi trstiki z susedovega vrta i dan mi j bil lep. Još me j čekal i jedan lep pogovor; pa ča čovek više od tega more želet?!

Vane na sunce čekala me Sandra Žalac Mikičić. Zgledale smo kako dve kušćerice i povedale, povedale, a vreme je lih pobeglo. Va čakule je i polne pasalo, njoj je bilo vreme za počel delat, a mane se ni prešilo pa smo se rastajale kot i one dve potle devet let zatvora: čekaj, čekaj, pozabila san ti neš povedet...

* Sandra, saka štorija ima početak i kraj. Pa homo od početka?

- Može. Iako živim u Lovranu, rođena sam Riječanka, a kako me čuvala nona, mi smo doma govorili fiumanski, a ne „po lovranski“ pa ću pričati književno. Može?

* Za Lovranski list može i jedno i drugo. Jas ću malo mučat, a Vi povedajte.

- Rođena sam u Rijeci. Mama Nevia i tata Ivica mislili su da ćemo zauvijek ostati svi zajedno kod none i nonića Andela u Rijeci, gdje je moj nono, koji je rodom iz Labina, imao kuću. Nona Lucia je bila Talijanka koja se, kad su se oženili i kad su se svi njeni vratili nazad u Italiju, ostala u Rijeci. Tata, po struci geodeta, je bio rodom iz Krašića, iz tzv. Doline kardinale, a u Rijeku ga je doveo posao gdje je i upoznao moju mamu. Mi smo zapravo svih godina mog odrastanja živjeli u Rijeci, kuća u Lovranu se gradila od početka sedamdestih, ali smo dolazili povremeno i vikendom. Za Rijeku je vezano moje osnovno, srednje i fakultetsko obrazovanje. Završila sam Filozofski fakultet i stekla zvanje profesora pedagogije, dok sam se kasnije na Ekonomskom fakultetu dodatno educirala te položivši razliku pohađala i magisterij marketing menadžmenta.

DOBARTIMSKI IGRAČ

Oduvijek sam voljela učiti i učeći napredovati pa sam se konstantno tijekom svog rada uvijek dodatno educirala, a posebno me zanimalo područje upravljanja ljudskim potencijalima.

* Zanimljivo je da ste u početku radila na raznim poslovima?

- Jesam. Kako sam po prirodi samozatajna, ali i znatiželjna osoba, volim mnogo toga znati, ali se ne volim gurati u prvi plan i nepotrebno se isticati. Unatoč tome mislim da sam dobar timski igrač. Poslije fakulteta nekoliko sam godina radila u odgojno – obrazovnoj struci, međutim, kasnije sam to iskustvo dodatno proširivala i nadograđivala te kao podlogu koristila u radu upravljanjem ljud-

skim potencijalima, kroz razne projekte u organizaciji, zaštiti na radu i marketingu. Posao me na kraju odveo i u Zagreb gdje sam radila nekoliko godina do dolaska u lovransku Stubicu...

* Sve su to bili veoma odgovorni poslovi za mladu osobu?

- Svakako su bili zanimljivi i odgovorni, ali ja sam se uvijek voljela okušati na svim poslovima. Kako nam danas u ovim promjenjivim i brzim vremenima početno obrazovanje daje samo podlogu i okvir, primorani smo kontinuirano učiti, snalaziti se u novim situacijama i svakodnevno se prilagođavati novostima, koje moramo shvatiti kao izazov i zadatak koji moramo uspješno odraditi.

Govorili su mi da se u mom radu osjeća organiziranost i sistematičnost, a kako sam prilagodljiva osoba u svakoj mi je sredini bilo lijepo. Lijepo mi je i sada u Stubici jer volim raditi s ljudima, volim se dogovarati i pomagati... To valjda tako mora biti. Prednost je što sam stekla široko znanje jer sada mi za sve što radim preostaje samo ono: zadatak pročitati, naučiti i odraditi. Uza sve ostalo dobro sam naučila rad na kompjutoru, govorim pored svog jezika još engleski i talijanski... I sa svih svojih više od 25 godina radnog iskustva osjećam da još uvijek moram učiti. A to mi je, vjerovali ili ne, veoma drago.

IZ ZAGREBA U LOVRAN

* Kako se u Vaš život uklopio Lovran?

- Lijepo. Baš lijepo. Dugo sam ja u Lovranu najprije povremeno, a sada i za stalno smo tu suprug Đani i ja. Bila je to moja davna želja da se iz Zagreba vratim u Lovran. Nedostajalo mi je more, falilo mi zelenilo, priroda, Učka, trčanje... Kad je Stubica raspisala natječaj poslala sam molbu iz Zagreba i s nestrpljenjem čekala rezultate te svjesno odabrala svoj put, da unatoč velikoj promjeni ostvarim svoju želju da budem ponovo doma, jer Lovran je doista moj dom.

Sada sam u Stubici već deset prelijepih godina i jedina sam zaposlenica u administraciji. Moj djelokrug rada su opći, administrativni, kadrovski i komunalni poslovi, a radim sa zadovoljstvom sve što treba. Veselim se svakodana novim zadacima. U svemu mi je pomoglo upravo ono doškolovanje, veliko i široko iskustvo, različiti sadržaji koji su se dinamično mijenjali. U maloj firmi kao što je Stubica jedan dan rješavamo zaštitu na radu, drugi dan su na redu zdravstveni pregledi, zatim slijede razni izvještaji, sastanci, dogovori, kontrole... Zanimljivo je i odgovorno. Uz strogog direktora, s kojim radim od prvih dana, naučila sam i ono što me u početku nije zanimalo. A sve je to dobro, pogotovo što smo mi mali kolektiv, svega nas je deset zaposlenih, a naš

djelokrug rada je raznovrstan i širok. Imamo područja rada koje ima i neka velika firma, što znači da se bez obzira na broj radnika moramo potruditi zadovoljiti sve zahtjevne zakonske odredbe i propise. Od strane radnika sam kao predstavnik izabrana za člana Nadzornog odbora i povjerenika Sindikata, a nakon što su proteklih godina za zaposlenike godine bili izabrani Davor Martinčić i Mirko Nađ, ove je godine ta titula pripala meni. Ima posla, ima, iako smo mali, a to je dobro, posebno za Lovran i Lovranšćinu.

* Što radite u Vaše slobodno vrijeme?

- Radim sve što rade i druge žene. Pored toga volim dobru knjigu, a završila sam za gušt i školu astrologije. Ono što me posebno veseli u zadnje vrijeme je trčanje. Sve su mi te aktivnosti jako drage i jako važne. Tri do četiri puta tjedno trčim s odličnom grupom ili sama, imamo treninge trčanja i druženja u kojima uživamo. Malo nas je usporila ova korona, ali veseli me što sam u pedesetoj godini uspjela istrčati polumaraton, kao i sudjelovala u različitim kraćim utrckama. Mnoge utrke su otkazane, ali trči se, trči, trči se i virtualno, a za situaciju kakva je i to je dobro.

Novcem od spomeničke rente do obnove lovranskog Starog grada

■ Piše: Radovan Trinajstić

Odlukom lovranskog Općinskog vijeća u srpnju ove godine osigurano je 150.000 kuna za obnovu i uređenje krovšta i pročelja te obnovu vanjske stolarije starih zgrada. Navedena sredstva osigurana su iz spomeničke rente za sanaciju građevina zaštićenih nepokretnih kulturnih dobara ili građevina na području zone „A“ kulturno-povijesne cjeline Starog grada u Lovranu.

Sredstva će biti dodijeljena javnim natječajem koji je u vidu poziva izašao početkom prosinca ove godine. Potreban Pravilnik o korištenju sredstava spomeničke rente objavljen je u Službenim novinama Općine Lovran br. 12 od kolovoza 2020. godine ali se može naći i na web stranicama Općine Lovran. Preporuča se svim zainteresiranim podnositeljima prijave da se drže navedenog Pravilnika.

OPĆINA ULAŽE DO 25.000 KUNA

Pravo na korištenje nepovratnih novčanih sredstava Općine Lovran može ostvariti fizička ili pravna osoba, vlasnik / suvlasnik postojeće građevine koja se nalazi na području zone „A“, a ostvaruje se prema redosljedu na listi reda prvenstva koja se utvrđuje nakon javnog poziva.

Temeljem ovog Pravilnika sufinancirat će se sanacije i uređenje krovšta i pročelja koja su dotrajala, kao i obnoviti stara vanjska stolarija. Minimalni obim radova koji će se ovom prilikom sufinancirati je cjelokupni krov, sanacija cijelog ili dio pročelja građevine te isto tako i vanjska stolarija.

Navedeni radovi mogu se izvesti temeljem posebnih uvjeta i prethodnog odobrenja izdanih od strane nadležnog Konzervatorskog odjela Ministarstva kulture Republike Hrvatske te ostalih suglasnosti i odobrenja nadležnih tijela.

Općina Lovran sufinancirat će radove u visini od 40 posto vrijednosti radova (s uključenim PDV-om), a najviše do iznosa od 25.000 kuna. Za građevinu u kojima je Općina Lovran vlasnik dijela građevine, Općina će financirati dio vrijednosti radova proporcionalno dijelu vlasništva Općine u ukupnim vlasničkim dijelovima građevine.

Prijave za sufinanciranje ovih radova vrednovat će se i uvrstiti na listu reda prvenstva prema ukupnom broju bodova ostvarenih na osnovu vlasništva građevine, namjene građevine, stanja pročelja i krova te površine zahvata radova na građevini koja se sanira.

Rok podnošenja prijave iznosi 120 dana od dana objave obavijesti o raspisanom javnom pozivu, a podnosi se putem pošte ili neposredno donošenjem u pisamnicu Općine Lovran na propisanom prijavnim obrascu koji se može dobiti na mrežnoj stranici Općine Lovran ili u samoj pisamnici.

PRIJEDLOG LISTE PRVENSTVA

Upravno tijelo Općine Lovran izradit će prijedlog liste reda prvenstva u roku od 30 dana od isteka roka, a bit će objavljena na oglasnoj ploči i web stranici Općine Lovran. Lista reda prvenstva traje sve do njene realizacije, a smatra se realiziranom kada su sa svim podnositeljima prijave uvrštenih na listu potpisani ugovori o sufinanciranju radova.

Svaki od podnositelja prijave dužan je Upravnom tijelu Općine Lovran podnijeti izvješće o izvršenju radova na sanaciji u roku od 15 dana od njihovog završetka i okončanja obračuna sa izvođačem radova.

Kontrolu izvješća i izvedenih radova obavit će komunalni odsjek Upravnog odjela Općine Lovran. Ugovorena sredstva bit će isplaćena u roku od 15 dana od dana potvrde izvješća o izvršenju radova od strane Upravnog tijela. Sredstva će biti isplaćena na račun pričuve podnositelja radova temeljem ugovora.

Ugovor o sufinanciranju prestaje obvezivati Općinu Lovran ukoliko podnositelj prijave ne podnese izvješće o izvedenim radovima.

Za sve detalje i dodatne informacije zainteresirani se mogu obratiti Općini Lovran u uredovno vrijeme.

Na izvoru Kupe, trećoj rijeci po veličini u Hrvatskoj

■ Piše: Vinka Ban Vlačić

Ovaj planinarski pohod odgađan više puta konačno je ostvaren. Da je Gorski kotar naš biser, pogotovo u toplo ljetno doba čuje se svakodnevno, ali treba doći u Fužine, Lokve, Čabar, Mrkopalj, Delnice, Vrbovsko pa se u to i uvjeriti. To najbolje zna dvadesetak članova Slovenskog društva „Snežnik“ iz Lovrana koji su na put krenuli dobro opremljeni kapama, štapovima, obućom i odjećom, a osobito dobrim savjetima vodiča i organizatora Milivoja Filipovića Fića. Put je vodio do Delnica gdje se skreće za Brod na Kupu. Mjesto je smješteno na tromedi puteva prema Hrvatskom primorju, Sloveniji i Pokupskom prigorju. U mjestu se nalazi Kaštel Zrinskih kojim je Petar Zrinski u 17. stoljeću ojačao dolinu Kupe od prodora Osmanlija.

Uz rijeku Kupu stiže se do mjesta Hrvatsko, a nešto dalje do mosta na samu granicu sa Slovenijom. Područje je od

1963. g. proglašeno zaštićenim i nalazi se u Nacionalnom parku Risnjak. Sam izvor je na nadmorskoj visini od 321 m. čiji je gornji tok zbog bogatstva flore i faune prozvan Čudesnom dolinom leptira.

Kupa je treća rijeka po veličini u Hrvatskoj i dugačka je 296 km. i čini granicu između Hrvatske i Slovenije. Izvire u Gorskome kotaru, a utječe u Savu kod Siska. U gornjem i srednjem toku ima mnogo brzaca i slapova. Desni pritoci su Dobra, Korana, Glina, Petrinjica, a lijevi Čabranka, Kupčina i Odra. Za manje objekte plovna je skoro do Karlovca. Ljepotom i slikovitošću krajolika jedinstvena je po mnogočemu. Rada se i protječe kroz planinsko područje Gorskog kotara, a kod Karlovca ulazi u nizinsko područje Pokuplja te kod Siska završava svoj put ulaskom u Savu. Iako su izvor i dolina Kupe udaljeni manje od sata vožnje od jadranske

obale, vode Kupe ne završavaju u Jadranu nego Savom i Dunavom otječu u tisuću kilometara udaljeno Crno more.

U gornjem toku Kupa je tipično krška i planinska rijeka, brzog i pjenušavog protoka, puna brzaca, slapića i pragova, a u dugačkom donjem toku sa sporom vodom i meandrima rijeka poprira nizinsko obilježje. Do izvora se pješaci oko dva sata, a sam izvor je tirkizno vrelo spretno sakriveno između brda i klisura u gustoj šumi ispod Risnjaka u blizini sela Razloge. U spokoju i tišini rada se treća po veličini rijeka u Hrvatskoj. Pola sata prije izvora dobro je zaustaviti se u slikovitom OPG-u Kuparima, vlasništvo mlade obitelji Josipa Turka, čiji je specijalitet rakija od maslačka i smreke za dobrodošlicu, a potom gosta čeka obilan obrok uz pastrvu ili po želji mesni obrok. Za povratak je dobro odabrati i lakši put s druge strane Kupe.

Članovi „Snežnika“ osjetili snagu prirode

■ Piše: Vinka Ban Vlačić

Članovi Udruge „Snežnik“ Lovran jedva su dočekali da se mogu malo slobodnije kretati, ali i dalje uz sve mjere predostrožnosti – maske, mjerenje temperature, rastojanja, dezinficijensi... Unatoč svemu sastali su se u svojim prostorijama i dogovorili o budućem radu i djelovanju. Na godišnjoj skupštini društva koja je umjesto tradicionalno u martu održana kasnije dogovoreno je nekoliko aktivnosti kao što su: Druženje Slovenaca Istre u Puli; Izlet na izvor Kupe; Susret Slovenaca Istre na Učki; Posjet Golubinjaku...

Susret slovenskih društava Istre u Puli je tradicionalno zajednički projekt pod nazivom „Dani slovenske kulture“, a održava se u listopadu kada se odvijaju i razna događanja: koncerti, izložbe ili predstave, svaki put u drugom gradu Istre. Ove godine susreti su bili ograničeni na manji broj društava i sudionika.

Osobito je bio lijep susret u Šijanskoj šumi, koja je oko dva kilometra od strogog centra Pule kao domaćina susreta. Šijanska je šuma inače izletišta za stanovnike Pule i šire, posebno posjećeno za prvomajске proslave. Ovog su puta sudionici druženja počeli šetnjom po makadamskoj cesti po Park šumi do livade na kojoj je održan prigodni program uz glazbu i pozdravne govore predstavnika slovenskih društava Istre. Poslije ugodnog druženja uz zakusku, pjesmu i ples bilo je veselo vratiti se u Lovran.

No, lijepo je bilo i u prijedopodnevnom satima kada su posjetili najjužniji dio Istarskog poluotoka. Prvo Premantura, a potom rt Kamenjak, koji je 1996. godine proglašen zaštićenim krajolikom. U njemu se nalazi čitav niz različitih staništa, suhih mediteranskih travnjaka, mirisnih makija, šuma alpskog bora, kultiviranih privrednih površina i sve do izra-

zito razvedene obale. Sve je to dio Natura 2000 mreže – najveće mreže zaštićenih područja u Europi. Zanimljivo je da tu raste tridesetak vrsta orhideja od kojih su dvije endemske, a sve su zakonom zaštićene.

Zanimljiva je i poučna staza „Osjeti snagu prirode“ i „Put dinosaura“, duljine oko 600 metara s modelima dinosaura u stvarnim veličinama, kao i drugih bića iz perioda krede, koja su živjela na Kamenjaku, osobito glavonošci i školjkaši, što se sve može naučiti iz poučnih tabli uz stazu. Ova je šetnja obogatila sve posjetitelje tišinom netaknute prirode i mirisima bilja. Staza završava na morskoj obali na plaži Grakalovac gdje se nalazi oko 150 pravih tragova dinosaura koji su nekad lutali ovim prostorima, a otkrili su ih slovenski biolog Matjaž Gogola i geolog Rajko Pavlovec.

Organizator ovog lijepog putovanja i druženja bio je Milivoj Filipović Fićo.

Vredne ruki ke nas strižu i pletu

Znamo da živjemo va lovransken raj! Imamo bistro modro more, prelepo Lungomare, sako malo urejen parkić za sest i uživat. Samo malo zgora imamo i Labinsko, šumu ku ni dešvalo ni ovo moderno vreme, a bome ni Uška nan ni jako dugo. Po zime nan ne rabi bareta ni po lete klabuk. Imamo se da bude-mo fit, šesne i lepe gospe. Pa gren se malo pogovorit s frizerkun, ka već 52 leta striže i plete nas ženske, da čujen ča govori pa ću van povedet ča mi j rekla.

Storila san samo korak va Frizerski salon „Nori“, a gospa me zajno pita: „Čete popit jedno dobro kafe s cikulatun?“ Ni me trebalo

dva puta pitat.

Pred manun je Eleonora Šuperina, rojena Abram, poznata sen kako Nori. Rojena je 1951. leta na Volosken. Kad su je mat Antonija, poznata Tona, i otac Čedo pmesli doma bila njin je ve-lo veselje i od pokle se celo njijo živjenje vrti va Staren grade Lovrana. Tu je rasla, igrala se, zgojila i poženila decu, storila frizerski salon i delala. Od mićega je želela bit frizerka pa je finila školu za frizerki v Opatije, a praksu imela puli Marijuči Randi va salone ki je onda bil va dele današnjega restorana Kvarner na mule. Gospa Marijuča ju je strpečno vadila delat, a ona je znala da treba poslušat, delat i mučat. Kada je ziučila zanat počela je delat skupa s Milojkun Blečić.

* Kakova van je bila gospa Marijuča?

- Dobra, zadovoljno san delala, vavek nastala storit najboje ča san mogla, štimala san se kada su me friško opletene ženske pohvalile i veselo san nosila doma svoju plaču. Marijuča je bila šesna gazdarica i za 10 let staža kupila mi je zlatnu uricu, a kada san šla ča od nje regalala mi je zlatnu kolajnu.

* I živjenje je šlo daje, ča ne?

- Ja. Ja san onda bila fanj sramežjiva. Bil je sedmi mesec i teplo za krepat, a na mule je bil tanac. Bila san već divojka i jedan nepoznat mlad-čić je prišal po me za tancat. Ja nisan otela poč pa su me si s kunpanije nagovarali, porivevali i

popustila san. Bil je to Anton Šuperina – Tonči, mladić z Reki. Storili smo prvi korak tancajuć i od onda skroz celo živjenje hodimo skupa najboje ča moremo i znamo. Ja san se piježala njemu i on mane, jubav je rasla i pir je bil pred vrati. Marijuča, moja gazdarica, mi je dala buštu i rekla: „Nori, ovde su ti šoldi za veštu va koj češ se oženit.“ Po ten vidite kakova mi je bila! Po pirne sviti smo sestra i ja šle va Trst, pmesla san doma najlepše sviti na svete. Oženili smo se 20. setenbra 1975. leta i postala san šinjora Šuperina. Ni čuda vremena pasalo rodit nan se j Sebastijan, a pokle sedan let prišla je i Samanta. Kada se j trebala rodit Samanta, Sebastijan se j lovil za glavu i govoril: „Jao meni, rodit će mi se sestra, briiiaa ja!“ Imel je samo sedan let, brižan otrok, ki zna ča je mislel...

SAMA SEBE GOSPODAR

Sebastijan je oženjen za Jasminu z Lovrana i imaju Ricarda (12) i Leonarda ki ima samo leto dan. Samantin Branko je z Medveji i imaju Sophiu (6) i Ameliu ka ima dve leta i pol. Znete jedno vreme dokle su nan deca bili mići živeli smo tri fameji skupa, devet duš za istin šparhetun i stolun. Živet tako ni lahko, ma ima to i dobreh stran. Deca su mi prihajali z školi na oprte vrata, teplo i skuhanu, a to je vela stvar: Naši mat i otac su zaspravje jako čuda za nas storili.

* Kade ste onda još delala?

- Pokle 20 let šla san delat va Excelsior ,

ki je imel frizerski salon i nakon par let davali su ga va najam. Mislala san bin to ja mogla, bin znala s kartami i zakoni a ča ako ne bu-den mogla napred? Nikako se nisan mogla odlučit se dokle mi ni mat rekla: „Nori, judi opiraju i zapiraju i ostanu živi, ako ne pro-vaš nikad nećeš znat.“ Tako san se okuražila i imela frizerski salon va Excelsiore sedan let. Onda san odlučila da otpren svoj salon va našoj kuće. Ovde je salon već 25 let, a ja san 14 va penzije. Moja sreća je da me je moj Tonči razumel i podržal va seh mojih mukah ke zviru z dela kada ste sam sebe gospodar.

* Čekajte! Ča ste va penzije ale delate?

- I jedno i drugo, kako kad. Moja Samanta je frizerka i gazdarica, a ja njoj tu i tamo po-moren. Već kako otročica ona mi j pomogla pomest, počistit, prat glavi, znet bigudini... Kada je finila osmi razred i rekla da bi bila frizerka, mi smo se inkantali aš je imela do-bre ocjeni i mogla je poč va neku zahtjevneju školu. Školovala se j za ono ča j želela i po-čela je s manun delat. Na početke san žen-ske nagovarala da imaju povjerenja da ih ona ostrize i oplete, a nakon nekega vremena su me pitale: „Ma ča me ne bi mogla Samanta?“ Kada je Samanta bila doma z rojenun decun ja san storila da mi penzija miruje i delala sam mesto nje.

FRIZERIJA SE NASTAVLJA

* Je razliki va vašin dele sada i pred 50 let?

- Pred 50 let je bilo ženskeh ke su se prihajale oplest saku šetemanu i oneh ke su prišle samo za Božić i Vazanj. Prvo se j već delala trajna ondulacija, a sada su fen frizuri. Sako delo gre napred z vremenun, prihajaju se boja sredstva za njegu i tre-tiranje vlasi, a Samanta nastoji se znat i nabavja ono ča je dobro. Već je zad nje 20 let staža, od tega je 14 let parona va frizersken salone.

* Ča za vas znači Božićno vreme?

- Čuda dela! Najveć ženskeh bi rade imet na Božić frišku frizuru. One ke se pul nas ple-tu ćemo šetemanu pred Božić rasporedit da budu zadovoljne i one i mi. Na Božić ćemo poč na mašu, bit s familijun i počinut.

* Samanta, čete mi i vi ča reć?

- Ču, želin da mi mat žive sto let va moće i da mi pomalo pomore delat aš nan je ovako skupa baš lepo.

* Ča mislite, Nori, bi moglo bit da vaša fameja frizira Lovranki sto let?

- Moglo bi bit i više od sto aš naše Sophija i Amalija baš veselo pletu svoje pupi i nikad se ne zna...

Nori se veselo smeje, Samanta dela svoje delo, a sa zida me s kvadri gledaju Diploma položenega majstorskega ispita, druge diplo-mi i priznanja ke govore o temu da obadve žele da frizerija bude - danas bi rekli - in.

Stoje s lijeva: Tina Rutar, Mia Staraj, Lea Kinkela, Tara Prodan, Nora Prodan, Luka Certanc, sjede od lijeva: Melani Filčić, Emili Rutar, Karla Piglič i Molly Šijan

Puhački orkestar Lovran – prepoznatljivost dulja od stoljeća

■ Piše: Radovan Trinajstić

Prepoznatljivost Puhačkog orkestra Lovran kroz povijest duljoj od stotinu godina bila je oduvijek kvalitetan i osebujan glazbeni izričaj uz mladost koja je krasila sastav orkestra. Tako su svih ovih godina, s više ili manje mladih u sastavu orkestra, stasali u iskusne glazbenike koji su zajedno sa starijim članovima stvarali povijest Puhačkog orkestra Lovran.

Ovaj način vlastitog obrazovanja mladih glazbeno kao svirača i budućih članova pokazao se učinkovit. Činjenica da je to dug i naporan put zahtijeva dosta strpljenja, redovitog rada uz potrebnu vježbanje

sviranja određenog instrumenta, kako bi u konačnici mladi glazbenik postao stalan član orkestra.

Nakon određenih godina krize u stasjanju mladih glazbenika, još devedesetih godina prošlog stoljeća, vodstvo lovranskog orkestra na čelu s tadašnjim dirigentom Miodragom Kašićem pokrenulo je organizaciju internog glazbenog tečaja. Cilj je bio podučiti djecu i mlade u sviranju instrumenata, a naknadno i popunjavanje sastava orkestra optimalnim brojem članova. Mislio se tu i na tzv. deficitarne instrumente koji su oduvijek boljka puhačkih orkestara.

OD 5 I POL DO 12 GODINA

Danas u internom glazbenom tečaju djeluje sekcija najmlađih, a polaznici su djeca starosne dobi od 5,5 do 12 godina. Ovim projektom, koji je započeo pred godinu i pol dana, želi se glazbeno podučiti djecu već u predškolskoj dobi ali i nižih razreda osnovne škole. Tečaj se održava u sadašnjem prostoru lovranskog orkestra dva puta tjedno.

- Iskustvo je pokazalo da ukoliko djeca rastu i žive uz orkestar tada se brže i bolje prilagođavaju radu orkestra te on postaje njihov sastavni dio života, a ne samo obveza ili izvanškolska aktivnost. Prva grupa najmlađih je uspješno savladala svoje prve korake – osnove solfeggia, sviranje blok-flaute te do nedavno su krenuli svirati instrumente za koje su se opredijelili. Tijekom tečaja najmlađi kroz pjesmu, igru i crtanje uče kako se voli glazba i savladava osnove glazbe, ističe voditeljica projekta Zvijezdana Klobučar Filčić.

Voditelji pojedinih sekcija upoznaju polaznike s instrumentom za kojeg su se opredijelili. Tako prof. Aldo Foško uči svirati klarinet malenu Mion, Melani, Molly i Leu, dok nekadašnja članica orkestra Anamarija Tripar uči svirati flautu malenu Tinu. Ove godine u

tečaj se upisalo šestoro djece od kojih najmlađi ima tek 5,5 godina. Tara je zaželjela svirati klarinet, ali za sada uči svirati blok-flautu, klarinet će malo kasnije.

S nekima od najmlađih polaznika tečaja razgovarali smo, onako dječji iskreno, i saznali što oni misle.

ŠTO KAŽU DJECA

Mia Staraj, 8 godina i učenica 2.a razreda lovranske Osnovne škole Viktora Cara Emina nam je rekla: „Moj tata svira bubnjeve u lovranskoj glazbi, a ja sam odlučila naučiti svirati klarinet. Doma uvijek sviram neke frulice koje su slične kao klarinet. Sviđa mi se ovaj instrument. Ponekad doma sviram kad mi je dosadno. Želja mi je svirati u orkestru, a možda klarinet nastavim svirati i u školi glazbe.“

Melani Filčić, 6,5 godina i učenica 1.d razreda Osnovne škole Sv. Matej Viškovo: „Volim svirati klarinet jer i tata Kristijan svira klarinet u glazbi Marinići, a mama Zvijezdana je u lovranskoj glazbi pa sam i ja tu da naučim svirati. Jako mi teško padne kada klarinet „zacvili“. Onda znam da nisam dobro prstima pritisnula pravu tipku. Malo mi je još teško. Barba Aldo je dobar i strpljiv, naučil

me je do sada tonove A, G, F, E, D i C. Sretna sam kad se to lijepo čuje. Mama je kriva da sam zavolela glazbu jer sam s njom često na probama i nastupima orkestra.“

Emili Rutar, 5,5 godina i još je u lovranskom dječjem vrtiću: „Voljela bih jednog dana svirati flautu. Tek sam na tečaju nekoliko mjeseci. Sada sviram blok-flautu. Vesela sam jer znam svirati G, A i H ton. Mama Klaudia me doma ponekad podsjeti da moram malo vježbat, ali meni to ni teško. Mića san da se na se to domislina...“ Tako govori najmlađa i najmanja polaznica ovog tečaja.

Osim ovih polaznika tečaja u poduci sviranja djeluje i tečaj za one starije koji su u osnovnoj i srednjoj školi. Oni su znatno napredniji što se tiče sviranja odabranog instrumenta. Gotovo da su na samom ulazu u redovni sastav orkestra. Za sviranje limenih instrumenata zadužen je sadašnji umjetnički voditelj lovranskog puhačkog orkestra Boris Mohorić, a za udaraljke Edi Lazarić. Taj tečaj trenutno polazi oko 25 mladih različite dobne starosti. To je garancija za sigurnu budućnost i kvalitetu sviranja u idućim godinama, čemu se posebno raduju stariji članovi Puhačkog orkestra Lovran.

■ **Piše: Radovan Trinajstić**

Odaziv djece iznimno velik

O d osnutka 1984. godine u HNK „Lovran“ nastojalo se da u rad kluba bude uključeno što više mladih koji će kroz nogomet razvijati svoju osobnost i ljubav prema sportu. Oni su bili okosnica kluba svih ovih godina i svojom su aktivnošću mnoge generacije mladih Lovrana i okolice dali velik doprinos sportskim uspjesima i ugledu kluba. Početak uključivanja najmladih u organizirani rad škole nogometa počeo je 1992. godine. Tako su kroz školu nogometa stasali mnogi mladi koji su prve nogometne korake napravili na igralištu Lokva. Mnogi od njih su kasnije kroz srednju školu i studij nastavili igrati nogomet u ovom klubu i kasnije kao zrele osobe u seniorskom uzrastu branili žuto-plavu boju svog voljenog kluba.

Potreba da se samo radom s mladima može osigurati sigurna sportska budućnost kluba, prihvaćena je kao moto i djeluje sve do danas.

- Danas u HNK „Lovran“ djeluju 4 uzrasta mladih koji se zajedno s ostalim klubovima uspješno natječu u nogometnim ligama Primorsko-goranske županije. To su morčići, pioniri, mladi pioniri i juniori, naglasio nam je na početku razgovora voditelj današnje škole nogometa Stipe Mikulić. Trenutko vodim najmlađu generaciju djece rođene od 2013. do

2015. godine, njih 12 koji su početnici u nogometu. Osim njih tu je i generacija rođena 2012, a njih je 10. Svi oni treniraju tri puta tjedno u popodnevnim satima, a trening traje jedan sat. Dvoje mladih nogometaša sadašnjeg seniorskog sastava prihvatili su se vodnje generacije morčića, djece koja su rođena 2010. i 2011. godine i kojih je ove godine čak 20. Mladi Mihael Gazdek i David Mrdenović s njima tri puta tjedno treniraju na travnjaku lovranskog igrališta Lokva, a subotom se odigravaju utakmice s njihovim vršnjacima.

RAD I MARLJIVOST

Pionirski sastav broji 25 mladih. To su generacije rođene od 2005. do 2007. godine. I oni treniraju tri puta tjedno a njihov je stručni trener Mihael Črnjarić Božac. Mladih pionira ove godine skupilo se isto 20, a čine ih generacije rođene 2008. i 2009. godine. Njih trenira Sven Pobar, isto tri puta tjedno, a nedjeljom se odigravaju ligaške utakmice s klubovima naše županije. Juniorski sastav čini 25 igrača uzrasta od 2002. do 2005. godine pod vodstvom trenera Mihaela Črnjarića Božca. Svojim radom i marljivim pristupom ova bi generacija uskoro trebala „uskočiti“ u seniorski sastav kluba i stečenim znanjem i vještinama podignuti kvalitetu igre ovog sastava.

Slobodno se može reći da s ovolikim

brojem mladih i zainteresiranima za nogomet, a radi se oko stotine mladih, budućnost HNK „Lovran“ nije upitna. Odaziv djece u zadnje vrijeme je iznimno velik. Razlog je vjerojatno što su zbog pandemije koronavirusa mnogi spriječeni u drugim aktivnostima, a boravak na otvorenom kroz sport je poželjan. Pristup djece treninzima je za pohvalu, rijetko izostaju a to dokazuje njihov interes i motivaciju da budu redovno na treninzima. Tome su pridonijeli i treneri koji su obogatili programe treninga zanimljivim sadržajima, te kroz igru i zabavu nastoje da mladi savladaju sva znanja i steknu vještine. O tome rado govori Stipe Mikulić koji je nogometnu karijeru počeo kao igrač, kasnije kao trener raznih uzrasta u NK „Opatija“. Danas živi u Lovranu kao umirovljenik s licencom trenera pa svoje bogato iskustvo prenosi na mlade Lovrana i Lovranšćine.

DOGODIO SE „BUM“

Posljednju godinu pravi „bum“ među mladima dobar je pokazatelj da je škola nogometa dobro realizirana. O tome nam je govorio i Mihael Gazdek, igrač seniorskog sastava se sedmogodišnjim igračkim stažom u ovom klubu: Prije godinu dana naš predsjednik kluba Franjo Gregov zamolio je mene i mog suigrača Davida Mrdenovića da se

prihvatimo rada s mladima. Ovaj neočekivani poziv bio je pravi izazov kojeg smo se odgovorno prihvatili. Bili smo znatiželjni da svoje igračko iskustvo pokušamo prenijeti na najmlađe klince. Moram reći da u početku nije baš bilo lako uklopiti svu djecu, a bilo ih je puno, da kroz radnu disciplinu trening ostvari neki svoj zadatak. Danas je to usvojeno gradivo i sva djeca s puno veselja i radosti dolaze i odraduju treninge. Pokušavamo da kroz igru i zabavu nogomet i treninzi budu zanimljivi. Mislim da smo u tome uspjeli. Zbog toga su vrlo redoviti, s veseljem se druže i igraju nogomet.

Zbog većeg broja djece rad se morao podijeliti u dvije grupe. Paralelno s Mihaelom treninge održava i David Mrdenović, koji je uz studij na Pomorskom fakultetu u Rijeci i igrač seniorske ekipe kluba i trener „morčića“. Svoj osmogodišnji igrački staž pokušava prenijeti na najmlađe pa nam kaže: Za sada rad s najmlađim klincima je zanimljiv i uspješan. Želja mi je da za ovaj rad steknem potrebno obrazovanje s odgovarajućom licencom. Ove godine ja i Mihael nismo se uspjeli „ugurati“ u nogometnu akademiju zbog ograničenog

broja, ali za iduću godinu ćemo to zasigurno ostvariti. Treninge za sada odradujemo prema programu rada koje smo sami osmislili, ali danas se uveliko može putem interneta pomoći i upotrijebiti za osobnu korist uz obveze studija uspijevam sve nekako uskladiti i dobro posložiti. Za sada mi se rad s djecom „zapijažal“ i želim u tome ustrajati i školovanjem se kvalitetno obrazovati. Svaki trening počinje zagrijavanjem i elementima razgibanja da bi se rad nastavio s loptom, a završava odigravanjem međusobne utakmice. Kao trener pokušavam djecu animirati da savladaju sve teškoće treninga sa zadovoljstvom. Dokaz ove uspješnosti je i interes djece iz susjednih mjesta koji se uključuju u treninge lovranskog kluba.

RIJEČ POLAZNIKA ŠKOLE NOGOMETA

Pitali smo i najmlađe kako im je u klubu. Evo što su nam rekli:

Albert Škalamera, učenik 2.b razreda lovranske Osnovne škole Viktora Cara Emira: „Nogomet volim. On me veseli i čini sretnim. Rado dolazim na treninge, volim igrati u

napadu. Radujem se kad postignem gol jer se tada svi zajedno veselimo. Na treninzima ima mojih vršnjaka i prijatelja iz razreda pa se svi zajedno lijepo zabavljamo i družimo. Moj omiljeni igrač je naš Luka Modrić, a u inozemstvu Cristiano Ronaldo.“

Mateo Brubnjak, učenik 4.b razreda lovranske Osnovne škole i član ekipe „morčića“: „Nogomet igram već pet godina. Volim nogomet i on me čini zadovoljnim. Igram lijepo krilo i u ekipi sam najbolji strijelac. Jako sam brz pa zbog toga postižem puno golova. Mislim da ću jednog dana zaigrati za seniore „Lovrana“, a kasnije bih želio i profesionalno igrati nogomet. Navijač sam „Rijeke“ i često sa svojim roditeljima odlazim na utakmice, a tu je i moj nono Milan Škrinjar. On mi je trener doma, kada nisam u Lovranu. On mi je velika pomoć i podrška. Od njega je sve počelo i danas još traje. Obožavam dolaziti na treninge „morčića“. Treneri David i Mihael su dobri, pomažu nam i pokazuju kako trebamo igrati. Najviše volim kada na kraju igramo utakmicu ili odlazimo kao ekipa u druga mjesta odigrati utakmicu. Moj je uzor Ivan Perišić, a vani Kylian Mbappe.“

Nastupilo 40 najmlađih igrača

■ **Piše: Radovan Trinajstić**

Krajem listopada na igralištu Lokva u Lovranu HNK „Lovran“ organizirao je nogometni turnir dječjih igračica – škole nogometa. Pored domaćina ekipe Lovrana na turniru su nastupili polaznici škola nogometa NK „Opatije“ i polaznici MNK „Kvarner“ Matulji. Nastupilo je 40 najmlađih igrača koji su tek počeli usvajati prve nogometne poteze i upoznavati čari tehnika vladanja nogometnom loptom na terenu. Utakmice su igrane na skraćenom igralištu sa 7 igrača na terenu i u trajanju od dva puta po 15 minuta.

U međusobnom razigravanju ekipa postignuti su ovi rezultati: Opatija – Lovran 3:0; Kvarner – Opatija 1:4; zatim Lovran – Kvarner 1:1, a nakon izvođenja jedanaestera rezultat je bio 1:4.

Pobjednici turnira su tako postali najmlađi iz ekipe NK „Opatija“ trenera Kristijana Jurića, drugo mjesto osvojila je ekipa MNK „Kvarner“ Matulji trenera Tonija Džaje, a treći su bili igrači domaćina HNK „Lovran“ koje

trenira Stipe Mikulić.

Na turniru za najboljeg igrača proglašen je Opatijac Patrik Radoš, a za najboljeg vratara Roko Rudenjak iz ekipe „Opatije“. Najmlađi sudionik turnira bio je Lovranac Lukas Madejski, rođen 2014. godine.

U ime domaćina i organizatora turnira pehare najboljima uručio je Franjo Gregov, predsjednik kluba HNK „Lovran“.

Uspješnom održavanju turnira pomogli su svojim radom u pripremi i održavanju Stipe Mikulić, voditelj škole nogometa i Joško Lipovac, tajnik lovranskog kluba.

Iako je turnir održan uz poštovanje mjera zaštite od koronavirusa, ograničeni broj nazočnih roditelja svojom je glasnom podrškom nagradio upornost i svaki dobar potez svojih malih nogometaša.

Lovranska rapsodija od kave u jesenskom ruhu

■ Piše: **Silvana Milotić**

Kada je moj dečko, a sadašnji suprug počeo dolaziti kod mojih roditelja između ostalog skuhali smo mu i kavu. Želeći mu ugoditi pitali smo: „Je ti dobro kafe?“ Želio je i on ugoditi nama pa je uvijek rekao da je dobro. Kada samo se vjenčali, jednog mi je dana rekao: „Ni bilo lahko pit ono tanko mošćeničko kafe.“

Danas je mnogima ispijanje dobre kave veliko zadovoljstvo pa zato idemo do Vilima Kalokira. Rođen je 1981. godine, odrastao u Lovranu gdje je polazio i osnovnu školu. U Opatiji je završio Ugostiteljsku školu i stekao zvanje konobara. Praksu je obavljao u više ugostiteljskih objekata i u svakom je nastojao zapamtiti i prihvatiti ono najbolje. Odmah poslije mature zaposlio se u „Delfinu“, zatim u „Hemingwayu“ pa u „Metropolisu“... Svagdje je naučio nešto novo. U međuvremenu je upoznao Kristinu, profesoricu klavira, zaljubio se i nakon tri godine uplovili su u bračnu luku. Zatim se rodila Chiara koja ima 6 godina i već godinu dana pohađa matematičku školu mentalne aritmetike Malac genijalac i svira klavir po uzoru na svoju mamu. A Vilim Kalokira je već 10 godina barista, radi u Gradskoj kavani Lovran i ima prelijepu priču o kavi.

PUNO PRAKSE I MIRNA RUKA

* Što znači biti barist?

- Barist se bavi pripremom i posluživanjem kave. Za baristu se može reći da je vrhunski poznavalac kave. Mora poznavati svaki način posluživanja i pripreme kave, ali i aparaturu s kojom radi.

* Što treba znati napraviti za dobru kavu?

- Za dobru kavu treba imati adekvatnu aparaturu, kvalitetnu kavu i osobu koja je stručna za samu pripremu espressa ili cappuccina.

* Vi ste i lateart, što je to?

- To je umjetnost ukrašavanja kave crtanjem po kavi pjenom od mlijeka. Za znati lijepo crtati na površini kave treba puno prakse i mirna ruka. Zahvaljujući mom uloženoj trudu u ovoj vještini crtanja po kavi, uvijek izmamim osmijeh na licu gostu i on dodatno uživa u ispijanju savršene kave.

* Bili ste i na natjecanju barista?

- Da, u Gradskoj kavani koristimo Franck kavu, a baristi Francka obilaze sve lokale u kojima se koristi njihova kava i organiziraju edukacije korištenja aparature i samu pripremu napitaka od kave. Moju kvalitetu u pripremi kave prepoznao je Franckov barista Josip Novačić koji me je prvi put prijavio 2018. godine na regionalno natjecanje barista u Puli. Nisam znao što očeki-

vati jer mi je to bilo prvo natjecanje. Birao se samo jedan kandidat za finale i pobijedio je barist iz Rijeke. Za mene je to bilo veliko iskustvo koje sam uspio iskoristiti na mojem drugom natjecanju 2020. kada sam osvojio 2. mjesto i plasirao se za finale. Na samim kvalifikacijskim natjecanjima barista okupilo se 50-ak natjecatelja iz gotovo 15.000 ugostiteljskih objekata s kojima Franck surađuje. Iz svih regija dvojica barista su išli u finale, a za mene je bio velik uspjeh da sam bio jedan od njih. Na regionalnom natjecanju bio sam opet drugi zahvaljujući tome što sam napravio najbolji espresso.

* Kako teče natjecanje?

- Ocjenjuje se sve od trenutka kad stanete pred espresso aparat. Dakle: tehnički dio baratanja s aparaturom, čistoća i način same pripreme što zahtijeva puno elemenata, ocjenjuje se dužina espressa, kod cappuccina gustoća, količina same pjene i temperatura mlijeka i na kraju osjetilni dio, a to su miris i okus samog napitka.

Prvog listopada ove godine sudjelovao sam i na državnom natjecanju Franck barista gdje smo morali pripremiti 4 espressa, 4 cappuccina poželjno s latteartom i 4 koktela na bazi kave sa svojim potpisom. Imali smo 2 i pol mjeseca za pripremu prije samog natjecanja. Puno sam razmišljao kakav koktel bih ponudio žiriju na ocjenjivanje i nakon više mogućnosti odlučio sam se za "Lovransku rapsodiju od kave u jesenskom ruhu". To je koktel od kave s lovranskim marunom, dodatkom čokolade i kvalitetnim rumom.

Nove lovranske paćuharije

■ Piše: **Milica Tuševljak**

PRIJATELI

Dva prijatelja još ot školi našli su se va grade. „Ala, zajeno homo kamo sest i ča popit,“ rekao je jedan. I počeli su jedan drugoga spićevat kako si i ča delaš, si se oženil al ne.. Odjedanput će on prvi: „Ča morda ti imaš kakovu fuficu za pasat vreme kad se nisi oženil?“

„Ma ča me to ni pitaš? Ki bi se sada šal oženit? Ki to danas dela, kada ih je koliko got ćeš za jednu noć...“ govori on drugi.

Čudi se ta prvi pa reče: „Pa ja, bome, iman jenu pametnu i lepu malu. A ča j tebe sejno kakova je?“

A drugi će šerijo: „Ala, no, dragi ti, lepa al grda mane ni briga, a njemu je sagdere boje nego va gaćah!“

DECA

Hvale se deca čigov je otac najbrži.

Prvi će: „Moj je otac nogometaš. Kada balu šutne teče na drugu stran i ju čapa prej nego pride do gola.“

Drugi će: „A moj otac je tako brz, bržji je ot tvojeja. On hiti kamik z brega zdolun i poteče nazdolun pa ga čapa prej leh pade natla.“

Treći malo misli pa će: „Moj otac je najbrži. On dela va općine do trih ur, a već je na dve i pol doma.“

ŽENA I MUŠ

Jeno jutro reče muš žene: „Znaš ča, ženo moja, va kuće imamo čuda stroški pa bimo mogli otpustit kuharicu.“

A žena skoči na njega kot oparena: „Znaš ča? Ti budi malo žvelteji va posteje pa ćemo otpustit i vrtlar!“

PAMETNO

Već se ur i ur svajujen svojun nonun. Ja njoj lepo govorin da je va Talije korona, a ona mi trdoglavo ponavja da j va Talije Verona.

NONIĆ

Nonić pita vnuka ča je to facebook. Vnuk mu poveda: „Ma to ti je neč ča mi mladi pišemo i pratimo na kompjutore da vidimo ča delaju drugi judi...“

„A znaš ti mali da se j to nekada zvalo udba,“ rekao mu j nonić.

POGOVOR DOMA

Mladi bračni par ima mićega otročića pa ga milo gledaju kako se igra va zibebe.

Muš govori žene: „Ča misliš, Mare, kakov će bit naš sin kad naraste?“

A ona će: „Ma baš kakov si i ti!“

„Kako to misliš?“ pita ju muš.

„Lepo. Ča ne vidiš da i on više voli bocu nego sisu!“ reče mu žena.

SI PEREMO

Mi peremo ruki, a oni peru milijuni.

Glasilo Općine Lovran
Godina XV – izlazi povremeno

LOVRANSKI LIST

Izdavač: Općina Lovran
Ulica m.Tita 41, 51415 LOVRAN

Za izdavača: Bojan Simonić

Naklada: 2000 primjeraka, ISSN 1845-9609

Glavna urednica: Cvjetana Miletić

Uredivački savjet: Davor Žic (predsjednik), Marija Janjetić – Aničić, Ranka Janjetić, Edvard Primožić, Kristina Staničić, Silvana Stiglič, Radovan Trinajstić

Fotografije: David Kurti, Radovan Trinajstić

Dizajn i grafička priprema: Anial

Tisak:
NOVAX - Saša Jeletić
43. istarske divizije 1/8, Lovran
Tel: 051/292-266, www.novax.hr

Sretan Božić i Novu godinu želi Vam

Stari grad

■ ■ Piše: Mirna Rubinić

Lepo je.
Lepo je večer po Starem gradu se šećat.
Z neken potihno, spod glas čakulat.

Videt kameni zidi, uski škalinici,
Tanke lingjeri i železni portunici.

Lepo j šoto volti pasat,
Zad kantuna se skrivat,
Va tuji dvor pokukat.

Lepo j naslišat kako vetar puše,
A na sušile lancuni tancaju
Dok se ne osuše.

Lepo j videt bršjan
Kako po gromače raste i
Staru žaru va koj kamelija cvate.

Lepo j videt i šternu, ka već čuda
Ovde stoji, a i brajdu ča pul kuće se drži.

Lepo j videt i spred crekvice mići plac,
Tu da j mater prvi put bušnol moj otac.

Lepo j ča saki putić nekamo peja,
Ča saki del mesta svoju štoriju ima.

Čapaj mi ruku, skupa ćemo poč.
Pokazat ću ti kako j lepo va
Starem gradu kad pade noć.

